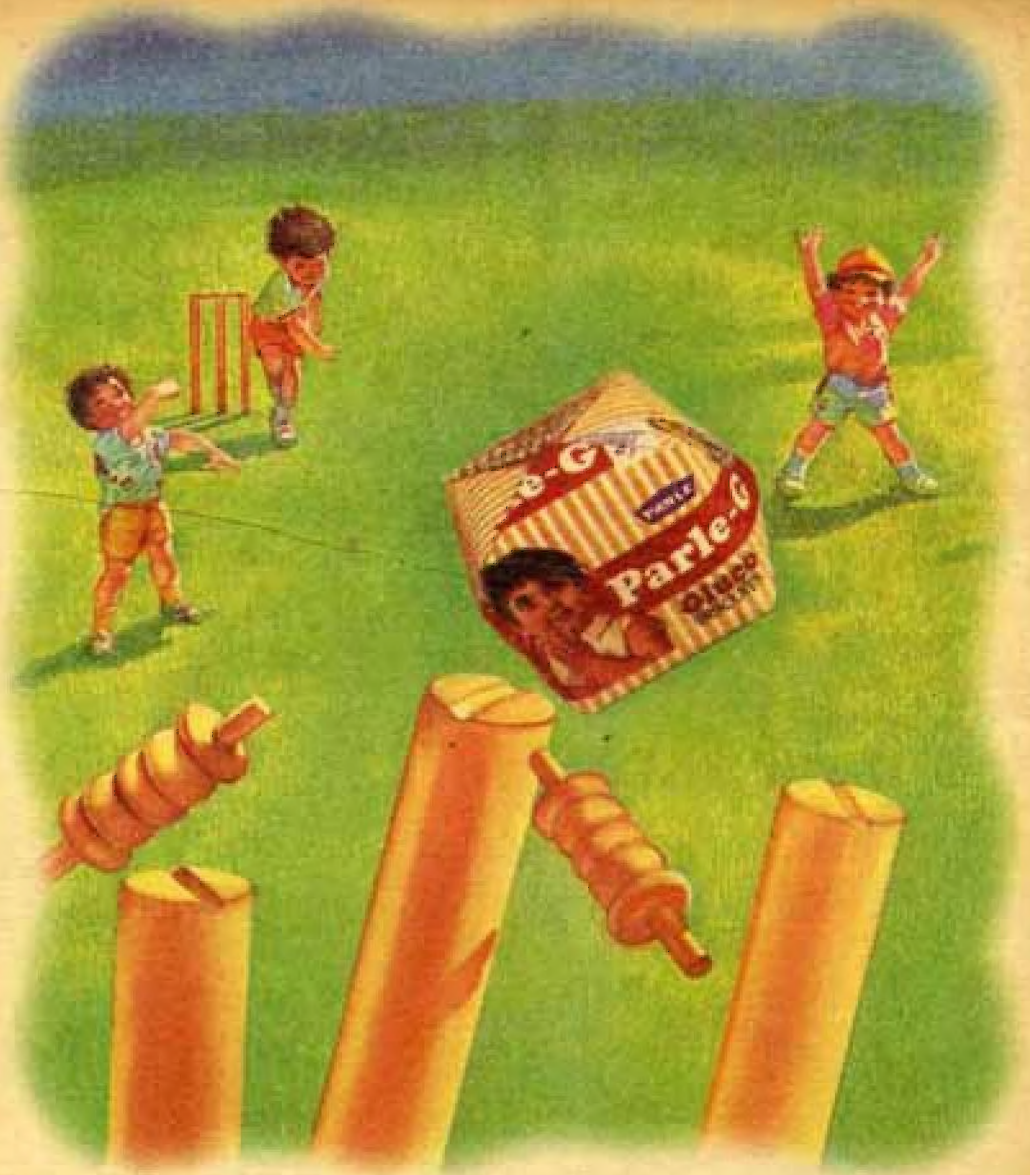

संस्कृत

चन्द्रमामा

फेब्रुवरी-१९९४

स्टंप उड़े तो क्या बोले? खेल की सच्ची शक्ति है जी

पारले-जी

खाव भरें, शक्ति भरें.

भारत के सबसे ज्यादा विक्रेत ब्रैंड.

www.parle.com

तस्य नेत्रयोः साकारीभवन्ति भवतां स्वप्नाः।
तदीयं भाविजीवनम् अस्ति भवतां हस्ते।

बालोपायनवृद्धिनिधिः

भवतां प्रीतिः यथा तथा वर्धते, ...वर्धते च दिने दिने।

अहो! बहुधा अनुवर्णितं स्तम्भं भवन्तः? तस्य सर्वाः आवश्यकताः भवन्तः पूरयन्ति। प्रतिक्षणं तस्य सुरक्षाविषये चिन्तयन्ति। एवं स्थिते तस्य भाविजीवनस्य विषये चिन्तयितुम् अपि किमर्थं सुखमः न? अल्पं योजनां चिन्तयन्तु, यथा च तदीयं भाविजीवनम् उज्ज्वलं स्यात्। कथमेतदिति आश्चर्यं वा भवताम्? कथं विचारं दधः, शुभं त्वत्। बालोपायनवृद्धिनिधिः योजनायां भवन्तः सन्तु धनविनियोगं कुर्वन्तु। अथवा प्रतिवर्षं किञ्चित् किञ्चित् योजनायुः। यदा भवदपत्यं २१ वर्षीयं भवति तदा तत् सञ्चाधिपत्यं प्राप्नोति। एतदस्ति योजनायाः वैशिष्ट्यम्। एषः निधिः तस्य विशेषाध्ययने उपयुक्तः। बाणिज्यारम्भे सहायकं स्यात्, स्वगृहनिर्माणे उपयुक्तं भवेत् अपि। यदा भवदपत्यं १० वर्षीयं भवति तदा वर्षे द्विवारं धनं प्रतिप्राप्तुम् अपि व्यवस्था अस्ति। तद्यथा शिक्षणस्य निधेः वर्धनं तु अनुवर्तते एव, यावत् सः २१ वर्षीयः भवति। बालोपायनवृद्धिनिधी धनविनियोगं कुर्वन्तु, यदर्थं च भवदपत्यम् अग्रे कदाचित् कृतज्ञतां समर्पयेत् एव।

१४% लाभान्वादानम्
प्रतिवर्षत्रयं
विशेषोपायनम्।

युनिट् ट्रस्ट् आफ् इण्डिया
मध्यभाविजीवनार्थम् उपकरोति।

जे.एस.पि. सुरक्षाधनविनियोगः वृद्धिज्ञानरहितः न। अतः धनविनियोगात् पूर्वं मार्गदर्शनस्य प्रतिनिधेः वा अभिप्रायं प्राप्नुवन्तु।

Now Writing is a pleasure

with **LION Novelty**

NEW RANGE OF FANCY PENCILS.

*Introducing
the winning
edge*

Lion's Novelty Pencils have Mythologies from the Ramayan, Mahabharat and Shri Krishna Leela in colourful pictures. Making it interesting and easier for children to understand ethics.

Decorative pencils with Birthday Greeting messages, Rainbow colours and Alphabets are a silent language of love.

Pencils with action-packed pictures of the Turtles, Hi.... Cat and Ping Pong brim YOUNG SMARTIES with overpowering confidence.

LION
PINKY
PENCILS

Pinky, the charming beauty garbed in floral attire is all ready to allure every young boy and girl in town. She has claimed 'The Beauty And The Brain Pencil' title already.

Manufactured by
LION PENCILS LTD.,
MARKETING DIVISION

95, PARLJAT, MARINE DRIVE, BOMBAY-400 002. TEL: 296856, 2089996

National-960

उत्तम सुरस स्वाद बहुला

लिज्जत पापड अस्तु प्रतिकाल

लिज्जत

पापड

सपन-स्वाद, भुंगुर स्वाद.

उडिद मिश्र तथा स्वतंत्र, भुंग, पंजाबी मिश्र, लश्तन, मिर्ची

*Sunday, Piano, Nursery Rhymes
It's Morton for me all the time*

MORTON
SWEETS

*I Love my Sundays
all the time. It has*

*Delicious and
Creamy Milk,*

*Chocolate
Chocolate
and so many*

Um m m m m

*..... Nursery Rhymes and my Mummy close
been our Family's favourite for years and
yummy in so many
Glucose and Sugar.*

*and Coconut Cookies,
and Coconut Toffees,
other delicious treats.*

Every bite a yummy

flavours. All with

*Rose Eclairs,
Lacto Bonbons*

delight.

*to me and Mortons
years.*

the goodness of

*Supreme
Mango King*

*A lifetime of
real goodness*

**MORTON CONFECTIONERY &
MILK PRODUCTS FACTORY**

P.O. : Marhowrah 841 418 Dist. : Saran, Bihar

Caution Notice :

Morton and its wrappers are registered trade mark of Upper Ganges Sugar Industries Ltd. Any infringement of trade mark rights is liable to prosecution.

CC/11/1993

चन्दमामा

संस्थापक:— 'चक्रपाणिः'

सञ्चालक:— 'नागिरेड्डी'

विश्वभातृत्वम्

१९२४ तमे वर्षे — तन्नाम गुजरातविद्यापीठस्य स्थापनस्य चतुर्णां वर्धाणाम् अनन्तरं — गान्धिवर्यः तत्रत्यान् विद्यार्थिनः उद्दिश्य कथनस्य अवकाशं प्राप्तवान्। तदा सः तान् उक्तवान् यत् हिन्दवः, मुस्लिमजनाः, क्रिस्चियनजनाः, पार्सीजनाः, ज्यजनाः च सहोदराः इव व्यवहरन्तः इति। "विश्वभातृत्वे न केवलं विश्वासः, अपि तु तत् व्यवहारे पालनीयम् अपि। यदि विश्वभातृत्वे कस्याचित् विश्वासः नास्ति, यदि काश्चित् विश्वभातृत्वं व्यवहारे आनेतुं न इच्छन्ति तर्हि तादृशाय अस्यां संस्थायां नास्ति स्थलावकाशः" इति उक्तवान् सः।

तदीयस्य सम्पादकत्वेन प्रकाश्यमानायां 'यंग् इण्डिया' पत्रिकायाम् अपि सः एतादृशान् एव विचारान् प्रतिपादयति स्म। तरुणाः राज्य-नगर-जाति-मतादीनां विषये अचिन्तयन्तः समग्रदेशस्य हितं चिन्तयेयुः इति सः सुदृढं बोधयति स्म। स्वस्य भाषणेषु अपि सः जनानां पुरतः उपस्थापयति स्म यत् मानवीयता, समानता इत्यादीनां विषये जनाः चिन्तयेयुः इति।

एतया दृष्ट्या विद्याभ्यासः व्यक्तिजीवने प्रमुखं पात्रम् अर्हति। आदिशङ्कराचार्येण उक्तं यत् प्रतिवस्तु, प्रतिजने, प्रतिस्थले च सौहार्दतां मानवः यथा पश्येत् तथा शिक्षणं भवेत् इति। किन्तु दीर्घायं नाम आधुनिकविद्याभ्यासः पूर्णतः बाह्यसम्बद्धः अस्ति, न तु अन्तरङ्गसम्बद्धः, न वा गुणविकाससम्बद्धः।

उन्नतविद्याभ्यासः सर्वेषाम् अपि छात्राणाम् आत्मविकासाय, परिपूर्णताप्राप्त्यर्थं, वाक्, चिन्तनं, कृतिः इत्यादिषु उदात्तताम् आनेतुं च साहाय्यकं स्यात्। मानवे परिपूर्णतायाः विकासः एव विद्याभ्यासस्य चरमं लक्ष्यं स्यात्।

सम्पुटः—१०

फेब्रुवरी-१९९४

सञ्चका—११

प्रतिकृतिमूल्यं, रु. ४-००

* वार्षिकं शहकशुल्कं रु. ४८-००

कठिनशब्दानां सान्दर्भिकाः अर्थाः

अट्टाधारिका -	A beam	चिरकालतः -	Since a long time
अनुरक्तिः -	Affection	ज्वनिका -	Curtain
अन्विष्यति -	Searches	झरी -	Mountain stream
अपर्याप्तता -	Insufficiency	दोहदम् -	To grow fruits out of season
अभिप्रेतः -	Contemplated	दोहनम् -	Milking
अभ्यर्थनम् -	Demand	नेयदीपः -	Lantern
अवलम्ब्य -	Having taken to	पिशुनवचनम् -	Tales
अवहेलनम् -	Contempt	प्रत्युत -	Instead of
आलुकम् -	Potato	प्रसृतः -	Spread over
उपचयः -	Crop	प्रातिनिध्यम् -	Representation
उपजीव्यत्वम् -	Dependence	भर्षति -	Barks
उपलेपनम् -	To overspread	मण्डूकः -	Frog
उरोभागः -	Chest	मध्यवर्ती -	Mediator
उषितवती -	Lived	रञ्जयति -	Shines
कण्टकाकीर्णः -	Thorny	लवित्रम् -	Sickle
कन्दम् -	A tuber (vegetable)	विश्वासाहता -	Credibility
कर्णेजपः -	One who Carries tales	वीथी -	Street
किणः -	A scar	वृत्तिः -	Fence
कारण्डवः -	Duck	सर्पति -	Crawls
गुणनम् -	Multiplication	सुप्रीतः -	Pleased
गोभरः -	Manure		
घ्राणशक्तिः -	Power of smell		

* * * *

वार्ताविशेष:-

उभयोः कृते शान्तिनिमित्तं नोबेल्-पारितोषिकम्

प्रतिवर्षं डिसेम्बरमासे प्रपञ्चस्य सर्वेषां दृष्टिः नार्वेदेशस्य राजधान्याम् ओस्लोनगरं केन्द्रीकृता भवति। यतः नोबेल्-पारितोषिक-निर्णायक-समितिः अत्र अस्ति। एतास्मिन् वर्षे डिसेम्बर १० दिनाङ्कं प्रवृत्तस्य नोबेल्-पारितोषिक-प्रदान-समारम्भस्य अपूर्वं वैशिष्ट्यम् अस्ति।

प्रपञ्चपृथ्वी उभौ नायकौ — दक्षिणाफ्रिकादेशस्य अध्यक्षः एफ. डब्ल्यू. डिकलाक, आफ्रिकन्-राष्ट्रिय-कांग्रेस्-संस्थायाः अध्यक्षः नेल्सन् मण्डेला च — युगपत् एव शान्तिनिमित्तं नोबेल्पारितोषिकं प्राप्तवन्तौ एतास्मिन् वर्षे, यौ च परस्परं वैरिणौ आस्ताम्।

यौ पूर्वं परस्परवैरिणौ आस्तां तौ नोबेल्शान्ति-पारितोषिकदानार्थं किमर्थं चिन्तितवान्य चेतु अस्माभः दक्षिणाफ्रिकादेशस्य चान्द्रि किञ्चित् परिशीलनीयं भवति।

गतैभ्यः शतात् वर्षेभ्यः दक्षिणाफ्रिकादेशे वर्णभेदनीतिः अनुस्रियमाणा अस्ति। दक्षिणाफ्रिकादेशं प्राणि-अन्यप्रदेशेभ्यः आगताः श्वेतवर्णीयाः अल्पसङ्ख्याकाः सन्तः अपि अधिकारमुखं गृहीतवन्तः आसन्। स्वैच्छानुसारं विधीन् निर्माय बहुसङ्ख्याकान् स्थानीयान् मूलवासिनः कृष्णवर्णीयान् उपेक्षया पश्यन्ति स्म ते। कृष्णवर्णीयानां प्रतिनिधये न आसीत् शासने। तेषां विचाराणाम् आदरः अपि न आसीत्। केषुचित् सीमितक्षेत्रेषु तेषाम् उद्योगः आसीत् इत्यतः तेषां विद्याभिवृद्धिः आर्थिकभिवृद्धिः वा न जाता आसीत्। देशस्य सम्पत्तेः उपयोगं तेषां समानाधिकाराः न आसीत्।

समानतारहितम् अवमानपूर्णं दास्यजीवनं कियत्कालं वा सौहृदं शक्येत? न्याय-समानता-स्वातन्त्र्यार्थं कार्यं कर्तुं काश्चन संस्थाः तत्र उद्भूताः। १९६० तमे वर्षे न्यायवादी नेल्सन् मण्डेला 'आफ्रिकन्-राष्ट्रिय-कांग्रेस्'-संस्थाम् आरब्धवान्। एतेन क्रुद्धः श्वेतजनानां सर्वकारः तस्मिन् उपवादित्वम् आरोप्य तं कारागारे अस्थापयत्।

मण्डेलावर्यः २७ वर्षाणि यावत् कारागारे एकाकितया आसीत्। वर्णभेदनीतिं विरुद्धं कृतं दीर्घं दंडं यद्धम् आसीत् एतत्। अस्माकं देशे स्वातन्त्र्यकाले महात्मना गान्धिवर्येण कृतेन अहिंसात्मकेन स्वातन्त्र्यसङ्ग्रामेण सद्गम आसीत् तत्।

तस्मिन् काले देशे शासनविरोधः तु प्रचलन् एव आसीत्। शासने नायकानां परिवर्तनं बहुधा जानम्। १९८९ तमे वर्षे न्यायवादी एफ्. डब्ल्यू. डीक्लाकवर्यः नायकपदम् आरूढवान्। जातिभेद-प्रोत्साहकान् शासननियमान् क्रमशः सः दूरीकृतवान्। शासने कृष्णवर्णीयानां प्रतिनिधित्वं कल्पितं तेन।

कृष्णवर्णीयाः एतत् अङ्गीकुर्वन्तः शासनम् अभ्यर्शितवन्तः यत् अस्माकं नायकः नेल्सन् मण्डेलावर्यः निर्निबन्धनं कारागारात् मोक्षनीयः इति। एतदनुगुणं १९९० तमे वर्षे नेल्सन् मण्डेला कारागारात् विमुक्तः अभवत्।

कारागारात् बहिः आगतः सः द्वेषभावनाम् अप्रकटयन् उक्तवान् यत् २७ वर्षेभ्यः पूर्वं यत् लक्ष्यं मम आसीत् तदेव इदानीम् अपि अस्ति इति। "अस्मद्देशे अधिकसङ्ख्याकानां परिपालनं स्यात्, किन्तु 'अधिकसङ्ख्याकानाम् एव' इति न" इति सः उद्धोषितवान्। श्वेतवर्णीयानां सर्वकारेण सह वार्तालापम् आरब्धवान्। 'एका व्यक्तेः एकं मतम्' इत्येतां नीतिम् आधारीकृत्य नूतनस्य प्रजाप्रभुत्व-सिद्धान्तानुगुणस्य क्रमस्य नान्दीरूपं सन्धि व्यवहारे आनायितवान्।

आफ्रिकन्-राष्ट्रिय-कांग्रेस्-संस्थया अन्याभिः, संस्थाभिः च वर्षत्रयं यावत् कृता चर्चा, शतकात् अनुवृत्तम् अविश्वासभावम् अपनीय प्रजाप्रभुत्वस्य उपस्थापने दोहदायमाना जाता।

शान्तिस्थापनार्थं यदा तत्र प्रयत्नाः प्रचलन्ति स्म तदा तत्र तत्र हिंसाकृत्यानि अपि प्रवृत्तानि एव। तथापि उभौ अपि नायकौ दक्षिणाफ्रिकादेशे प्रजाप्रभुत्वव्यवस्थार्थम् आधारभूमिं परिकल्प्य पवित्रस्य कर्तव्यस्य पालने अविचलौ एव आस्ताम्। तयोः एतत् कृत्यं नोबेलपारितोषिकसमितेः सदस्यानां दृष्टिम् आकर्षत्।

नोबेल-पारितोषिक-प्राप्तिवार्ता यदा श्रुता ता डीक्लाक् उक्तवान्— "महत् गौरवम् एतत् विनयेन स्वीकरिष्यामि" इति।

दक्षिणाफ्रिकादेशस्य प्रजासु प्रदर्शितं गौरवम् एतत्" इति उक्तवान् नेल्सन् मण्डेला।

"उभयोः कृते अपि पारितोषिकं यत् दीयते तत् तु नितरां शोभते" इति स्वप्रतिक्रियां प्रदर्शितवान् १९८४ तमे वर्षे नोबेलपारितोषिकं प्राप्तवान् केपटीन् अर्चु बिथप् डेस्माण्ड् दृढवर्यः।

अन्ये पारितोषिकविजेतारः

साहित्यम् — टोनी मारिसन् (आफ्रिकन् मूला अमेरिकीया)

वैद्यशास्त्रम् — डा. रिचर्ड् जे. राबर्ट्स (इंग्लेण्ड्देशीयः) डा. फिलिफ् ए. शासुं (अमेरिकादेशीयः)

भौतशास्त्रम् — रस्सल् ए. हास् (अमेरिकादेशीयः) प्रो॥ जोसफ् एच्. टेलर् (अमेरिकादेशीयः)

रसायनशास्त्रम् — ब्यारी बि. मुल्लीसु (अमेरिकादेशीयः) मैकेल् स्मिन् (कैनाडादेशीयः)

अर्थशास्त्रम् — राबर्ट् डब्ल्यू. प्रोजेल् (अमेरिकादेशीयः) प्रो॥ डग्लासु सि. नार्त् (अमेरिकादेशीयः)

गर्वभङ्गः

कस्यचित् धनिकस्य पुत्री सुकुमारी।
सुकुमार्याः सखी सुन्दरी। ते उभे अपि
प्रियसख्यौ।

कदाचित् सुदूरात् नगरात् कश्चित्
आभरणवणिक् सुकुमार्याः गृहम् आगतवान्।
तस्य समीपे सुन्दराणि अमूल्यानि आभरणानि
आसन्। तानि दृष्ट्वा सन्तुष्टः सुकुमार्याः
पिता पञ्चषान् हारान् क्रीतवान्।

तेन वणिजा सह कश्चित् युवकः अपि
आगतः आसीत्। तस्य नाम नलन्दः। नलन्दः
अतीव सुन्दरः चतुरः च। तस्य सौन्दर्येण
स्वभावादिना च आकृष्टा सुकुमारी नलन्दं
परिणेतुम् इष्टवती। किन्तु नलन्दसमीपे
गत्वा साक्षात् स्वानुरागं निवेदयितुम् लज्जाम्
अनुभवति सुकुमारी। अतः सा प्रियसखीम्
सुन्दरीम् आहूय उक्तवती— "अहं नलन्दं
परिणेतुम् इच्छामि। तस्य आभरणवणिजः
वासः धर्मशालायाम् इति श्रुतं मया। नलन्दः

अपि तेन सह एव वसति। भवती तत्र गत्वा
नलन्दं मम अनुरागं वदतु। सः यावत् इच्छति
तावत् वरदक्षिणां अपि दातुं सिद्धः अस्ति मम
पिता इति" इति।

तस्मिन् दिने एव सायंकाले सुन्दरी
नलन्दं दृष्ट्वा स्वपरिचयम् उक्त्वा सुकुमार्याः
आशयं निवेदितवती।

तदा नलन्दः तदेकदृष्ट्या सुन्दरीं पश्यन्
उक्तवान्— "भवत्याः सौन्दर्येण अहं
व्यामुग्धः अस्मि। एतावत्पर्यन्तं भवत्या किम्
उक्तम् इत्येव मया न ज्ञातम्। अहं भवतीं
परिणेतुम् इच्छामि" इति।

नलन्दस्य एषा प्रतिक्रिया अत्यन्तम्
अनिरीक्षिता आसीत् सुन्दर्याः। किं करणीयम्
इति अजानती सा अनुक्षणं ततः उत्थाय
किमपि अनुक्त्वा वेगेन गतवती। एतयोः
सम्भाषणं अन्तः एव स्थित्वा श्रुतवान् वणिक्
बहिः आगत्य नलन्दम् उक्तवान्— "सा

बालिका चतुरा इव भासते दशनेन, व्यवहारेण च। यदि सा भवतः पत्नी भविष्यति, तर्हि भवान् अवश्यं अग्रिमजीवने प्रगतिं साधयितुं शक्नोति। सा सख्याः परतया आगतवती आसीत्। अतः भवान् एव स्वयं सुकुमार्याः समीपं गत्वा भवतः आशयं निवेद्य ताम् अङ्गीकारयत्। तथा चेत् भवान् सुन्दरीं परिणेतुं शक्नुयात्” इति।

अनन्तरदिने नलन्दः सुकुमारीं दृष्ट्वा प्रवृत्तं सर्वं निवेदितवान्।

नलन्दस्य कथनं श्रुत्वा सुकुमारी दिग्भ्रान्ता। ‘एषः मां तिरस्कृत्य सुन्दरीं परिणेतुम् इच्छति’ इति चिन्तयन्ती सुकुमारी नलन्दविषये कृपिता। तथापि अनन्यगतिका

सा नलन्दस्य वचनम् एव अङ्गीकृतवती।

केचुचित् एव दिनेषु नलन्दसुन्दर्योः विवाहः सवैभवं सम्पन्नः। विवाहानन्तरं नलन्दः पत्न्या सुन्दर्या सह अन्यं ग्रामं गतवान्।

कानिचन दिनानि अतीतानि। सुकुमार्याः विवाहः तदग्रामीणेन एव केनचित् धनिकेन सह जातः।

कानिचन वर्षाणि अतीतानि। सुन्दरी पत्या सह चक्रपुरे अस्ति इति कथमपि ज्ञातवती सुकुमारी। ‘मम धनसम्पत्तिः नलन्देन द्रष्टव्या। मम सुखजीवनं दृष्ट्वा सः असूयाम् अनुभवेत्। तदर्थम् एकवारं चक्रपुरं प्रति गत्वा गृहं प्रति आहूय आगन्तव्यम्’ इति विचिन्त्य एकस्मिन् दिने सुकुमारी कर्मकर्या सह चक्रपुरं गतवती।

गृहं प्रति आगतां सखीं सुकुमारीं सादरं सत्कृतवती सुन्दरी। सुन्दरी-नलन्दयोः दाम्पत्यजीवनम् अत्यन्तम् आनन्दकरम् अस्ति इति तयोः व्यवहारेण ज्ञातवत्याः सुकुमार्याः असूया द्विगुणिता जाता।

अनन्तरदिने कदाचित् सम्भाषणावसरे सुकुमारी सुन्दरीम् उक्तवती— “सुन्दरि! भवती तु मातृगृहे सुखेन प्रवृद्धा। अत्र तु भवती सर्वाणि कार्याणि अपि स्वयं करोति इति मन्ये। काञ्चित् कर्मकरी नियोजयितुं शक्यते खलु!” इति।

तदा सुन्दरी मन्दहासपूर्वकं— “मम गृहे कर्मकरी नियोजिता अस्ति एव। किन्तु सा

अन्येषां दृष्टिगोचरा भवितुम् अनिच्छन्ती सर्वाणि कार्याणि निर्वहति" इति उक्तवती।

अनन्तरदिने सुकुमारी स्वगृहं प्रति प्रस्थितवती। तदा सुन्दरी काश्चन शाटिकाः आनीय तस्याः पुरतः स्थापयन्ती उक्तवती— "बहुकालानन्तरं भवती मम गृहम् आगतवती अस्ति। अतः मम स्मरणार्थम् एतासु या भवत्यै रोचते तां स्वीकरोतु" इति।

सुकुमारी अनुक्षणं स्वकर्मकरीम् आहूय उक्तवती— "एतासु शाटिकासु भवत्यै इष्टाम् एकां शाटिकां चिनोतु" इति।

सुकुमार्याः व्यवहारेण चकिता सुन्दरी सुकुमार्याः मुखं दृष्टवती। तदा सुकुमारी उक्तवती— "मम स्तरानुगुणं शाटिकां दातुं भवती कथमपि न शक्नोति। अतः भवत्या दीयमानां शाटिकां कर्मकर्यै ददामि" इति।

तदा सुन्दरी किमपि अनुक्त्वा मौनं स्थितवती। अनन्तरं सुकुमारी स्वगृहं प्रति गतवती।

कानिचन दिनानि अतीतानि। सुन्दरी मातृगृहं गतवती। सुन्दरी मातृगृहम् आगतवती इति ज्ञात्वा सुकुमारी तस्याः समीपं गत्वा उक्तवती— "पतिगृह-गमनात्पूर्वं भवत्या एकस्मिन् दिने भोजनार्थं मम गृहम् आगन्तव्यम्। मया दीयमाना शाटिका स्वीकरणीया" इति।

तदा "अवश्यम् आगमिष्यामि भवत्याः गृहम्। मया सह मम कर्मकरीम् अपि

आनेष्यामि" इति उक्तवती सुन्दरी।

अनन्तरं कदाचित् सुन्दरी सुकुमार्याः गृहम् एकाकिनी एव गतवती। तां दृष्ट्वा सुकुमारी— "कर्मकरी कुत्र भवत्याः?" इति पृष्ठवती। तदा सुन्दरी— "भवत्याः गृहं प्रति कथम् ताम् आनेतुं शक्नोमि?" इति प्रतिपृष्ठवती।

सुन्दर्याः एतेन वचनेन सुकुमारी 'सुन्दरी मम योग्यतां स्तरं च अवगतवती' इति अतीव सन्तुष्टा।

अनन्तरं भोजनादिकं समाप्तम्। तदा सुकुमारी काश्चन शाटिकाः आनीय सुन्दर्याः पुरतः स्थापयन्ती— "एतासु भवती याम् इच्छति तां शाटिकां स्वीकरोतु" इति सगर्वम्

उक्तवती।

सुन्दरी एकां शाटिकां स्वीकृत्य उक्तवती— "भवती मया दत्तां शाटिकां कर्मकर्ये दत्तवती। अतः अहम् अपि भवत्या दत्तां शाटिकाम् मम कर्मकर्ये ददामि" इति।

तदा सुकुमारी— "बहुमूल्यकाम् एतां शाटिकां भवती कर्मकर्ये ददाति वा?" इति आश्चर्येण पृष्ठवती।

"अहं यादृशं वस्त्रं धरामि तादृशम् एव मम कर्मकर्ये अपि ददामि" इति उक्त्वा, सुन्दरी गतवती। एतस्य प्रकरणस्य अनन्तरं सुकुमार्याः मनसः समाधानं नास्ति। 'सुन्दरी चातुर्येण मम अवहेलनं कृतवती' इति चिन्तितवती सुकुमारी।

एकः मासः अतीतः। कस्यचित् कार्यस्य निमित्तं प्रस्थितेन पत्या सह चक्रपुरं गता सुकुमारी सुन्दर्याः गृहं गतवती। तदा सुन्दरी वस्त्रं क्षालयन्ती आसीत्। अतः तस्याः शरीरम् आर्द्रम् आसीत्। मुखे जलबिन्दवः आसन्। सुन्दरी सुकुमार्या दत्तां शाटिकां

धृतवती आसीत्।

सुकुमारी सुन्दर्याः मुखं पश्यन्ती उपहासमिश्रितेन स्वरेण पृष्ठवती— "मया दत्तां शाटिकां कर्मकर्ये ददामि इत्युक्त्वा भवती एव धृतवती खलु!" इति।

तदा सुन्दरी मन्दहासपूर्वकम् उक्तवती— "भोः, अहम् एव मम कर्मकरी। गृहकार्यसमये केवलम् एतां शाटिकां धरामि। अस्माकं कार्यं अस्माभिः एव क्रियते चेत् उत्तमम् किल! तदा एव मनसः तृप्तिः। अतः एव भगवान् अस्मान् सर्वैः अवयवैः अनुगृहीतवान् अस्ति। शरीरस्य अवयवानां उपयोगं विना कर्मकरद्वारा कार्यं कारयामः चेत् वयं विकलाङ्गसदृशाः भवेम" इति।

सुकुमारी सुन्दर्याः सौजन्यं चातुर्यं च अवगच्छन्ती— "असूयाविष्टा अहम् उत्तमसखीं भवतीं दूरे स्थापयितुम् इष्टवती। इदानीं वस्तुस्थितिम् अवगच्छन्ती मम दोषान् ज्ञातवती अहम्। कृपया मां क्षाम्यतु" इति उक्त्वा ततः गतवती।

प्रमाणपत्रम्

चन्द्रः नाम कश्चन निर्धनयुवकः पूर्वम् आसीत्। कदाचित् सः मल्लेशनामकस्य आपणे लिपिकारस्य आवश्यकता अस्ति इति श्रुत्वा मल्लेशस्य समीपं गतवान्।

चन्द्रस्य आगमनोद्देशं ज्ञात्वा उक्तवान् मल्लेशः— "लिपिकारस्य आवश्यकता अस्ति इति तु सत्यम् एव। अहं यदा वाणिज्यनिमित्तम् अन्यत्र गच्छामि तदा आपणे विक्रीतानां वस्तुनां धनं लिपिकारस्य हस्ते एव भवति। पूर्वं यः आसीत् सः मां वञ्चितवान्। अतः मम आपणे उद्योगः आवश्यकः चेत् भवता सहस्रं रूप्यकाणि मत्समीपे स्थापनीयानि। अथवा भवतः विश्वासाहतां प्रमाणीकृत्य महापुरुषाभ्यां द्वाभ्यां लिखितं पत्रं वा आनेतव्यम्" इति।

तदा चन्द्रः क्षणकालं विचिन्त्य— "श्रीमन्! सायम् आपणपिधानस्य अनन्तरं

यदि भवान् मया सह आगच्छेत् तर्हि धनं विश्वासप्रमाणकं पत्रं वा दद्याम्" इति उक्तवान्।

सायं चन्द्रः मल्लेशेन सह कुसीदवाणजः वरदराजस्य गृहं गतवान्। प्रवृत्तं सर्वं निवेद्य— "ऋणरूपेण सहस्रं रूप्यकाणि ददातु" इति प्रार्थितवान्।

तदा वरदराजः हसन्— "कुटीरवासिनं भवन्तं बहोः कालतः जानामि अहम्। यदि एषः वाणिक् भवते प्रतिमासं द्विशतं रूप्यकाणि दद्यात् तर्हि अपि कुटुम्बनिर्वहणे अपर्याप्तता स्यात्। एतादृशाय भवते दत्तस्य ऋणस्य प्रतिप्राप्तिः किं, वृद्धिप्राप्तिः अपि क्लेशाय भवेत्। अतः ऋणं दातुं न शक्नोमि अहम्" इति उक्तवान्।

ततः चन्द्रः विश्वासपत्रस्य प्राप्त्यर्थम् ग्रामप्रमुखस्य गणेशस्य समीपं गतवान्।

चन्द्रस्य आगमनकारणं ज्ञात्वा गणेशः आश्चर्येण पश्यन्— "चन्द्रः नाम भवान् एव वा? मार्गे भवान् बहुवारं दृष्टः मया। तरुणाः बहवः दुर्व्यसनस्य दासाः भवन्ति। भवान् तु तादृशः न इति द्वित्राणां मुखात् श्रुतं मया। किन्तु एतावत् एव ज्ञात्वा प्रमाणपत्रं कथं वा दातुं शक्येत? भवान् मम आत्मीयः न, बन्धुः अपि न" इति उक्तवान्।

चन्द्रः प्रतिवचनं किमपि अवदन् ततः ग्रामरक्षकस्य समीपं गतवान्। ग्रामरक्षकः चन्द्रस्य अपेक्षां श्रुत्वा उच्चस्वरेण— "अये, ग्रामरक्षकः अहं अनामिकतुल्याय भवते विश्वासस्रोतकं प्रमाणपत्रं दद्यां वा? प्रमाणपत्रार्थं मम समीपम् आगच्छतः भवतः कियत् घाष्ट्यम्?" इति उक्त्वा करताडनशब्देन कञ्चित् भटम् आहूय— "अये, एषः प्राचीनः अपराधी इव दृश्यते खलु?" इति पृष्ठवान्।

तदा भटः चन्द्रं पश्यन्— "श्रीमन्! एतं जानामि अहम्। रामाम्बाधसमीपे कट्टीरे

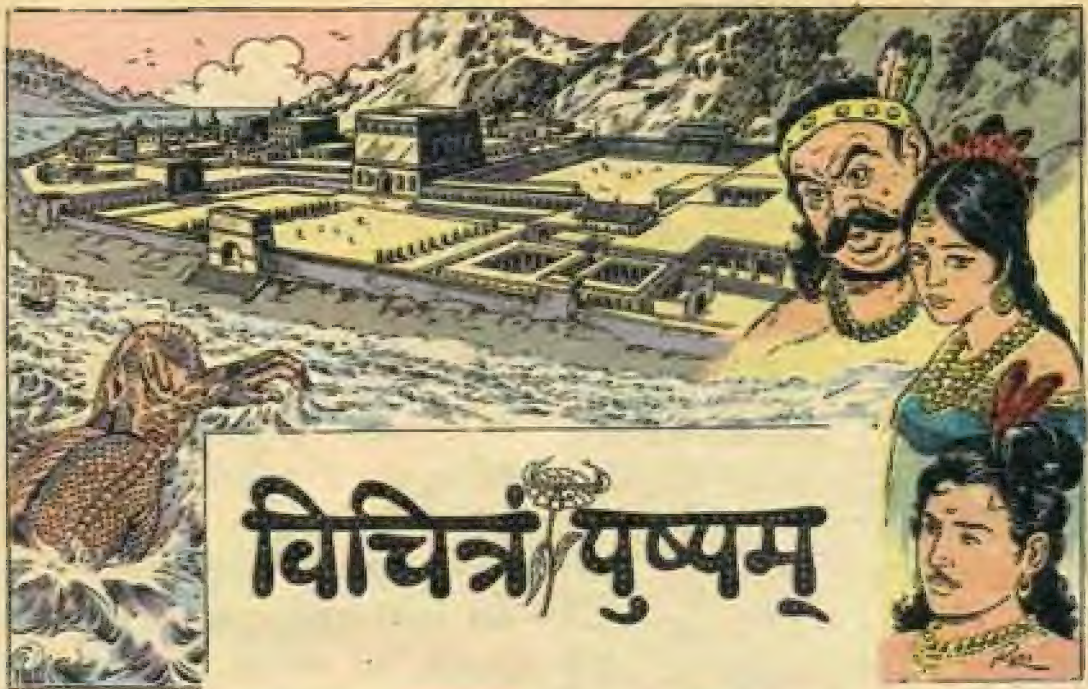
एतस्य वासः। एषः सज्जनः इति वचनम् एतस्य प्रतिवेशिनां मुखात् श्रूयते। किन्तु एषः निरुद्योगी" इति उक्तवान्।

भटस्य वचनं श्रुत्वा ग्रामरक्षकः शान्तिं प्राप्य— "एवं वा? किन्तु निरुद्योगी धनप्राप्त्यर्थं यदाकदापि चौर्ये मतिं कर्तुम् अर्हति। अतः एतद्विषये भवतः दृष्टिः भवतु" इति भटम् उक्त्वा पुनः चन्द्रं पश्यन्— "भोः, शीघ्रम् इतः निर्गच्छतु। महापुरुषाः अत्र गमनागमनं कुर्वन्ति। भवादृशानां स्थितिः अत्र न शोभते" इति उक्तवान्।

चन्द्रः मल्लेशेन सह ततः प्रस्थितवान्। मार्गे सः मल्लेशम् उक्तवान्— "श्रीमन्! भवतः अपेक्षायाः अनुगुणं धनं प्रमाणपत्रं वा दातुं न शक्तवान् अहम्" इति।

तदा मल्लेशः हसन् उक्तवान्— "प्रमाणपत्रं न दीयते इति याभ्याम् उक्तं ताभ्यां भवद्विषये यत् उक्तं तदेव प्रमाणपत्रतुल्यम्। अतः श्वः एव भवान् कार्यार्थं मम आपणम् आगच्छतु" इति।

९

(शताब्दिकापुष्पाणि नौकायाम् आनेष्य जाणिक्यपरीतः तिगतः उत्तुङ्गः अनिर्गीक्षतरूपेण नागपुरीनामकं राज्यं प्राप्तवान्। अटविकनायकः कौभवः उत्तुङ्गं मत्कृत्य राजधानीं नीतवान्। उत्तुङ्गस्य साहसप्रवृत्तिं ज्ञात्वा मन्त्र्यैः राजा उत्तुङ्गम् उक्तवान् यत् भवतः साहाय्यार्थं कश्चन भटान् भवता सह प्रेषयिष्यामि इति। तद्दिने सायंकाले युवराज्ञी मालिका 'उत्तुङ्गम् आनयन्' इति आदिश्य कञ्चन भटं प्रेषितवती। तदनन्तरम्.....)

राजभटः उत्तुङ्गं राजभवनस्य कञ्चित् विशालं प्रकोष्ठं नीत्वा— "भवान् अत्रैव तिष्ठतु। भवान् आगतः अस्ति इति विषयं युवराज्ञी सूचयित्वा आगमिष्यामि" इति उक्त्वा अन्तः गतवान्।

उत्तुङ्गः प्रकोष्ठस्य अन्तः स्थित्वा विशालात् वातायनात् बहिः दृष्टवान्। अघः सुन्दरम् उद्यानं दृश्यते स्म। रमणीयस्य

उद्यानस्य दर्शने उत्तुङ्गः मग्नः आसीत्। तदा युवराज्ञी प्रकोष्ठस्य अन्तः आगत्य— "इदानीम् आगतवान् वा?" इति पृष्ट्वा उत्तुङ्गस्य कुशलादिकं विचारितवती।

युवराज्ञ्याः ध्वनिं श्रुत्वा उत्तुङ्गः तां दृष्टवान्। तदा युवराज्ञी— "भवान् पुष्पाणि बहू इच्छति खलु! किन्तु ममापि पुष्पाणि प्रियाणि इति भवान् कथं ज्ञातवान्? सुन्दराणि

तानि शताब्दिकापुष्पाणि अहं मम प्रकोष्ठे सुरक्षितं स्थापितवती अस्मि। तदस्तु नाम। शताब्दिकारुष्पाणि कथं शापग्रस्तानि जातानि?" इति पृष्ठवती।

युवराज्ञ्याः एतं प्रश्नं श्रुत्वा उत्तुङ्गः क्षणकालं विचलितः। अपरक्षणे एव आत्मानं निगूह्य किमपि अजानन् इव पृष्ठवान्— "युवराज्ञि! शापः वा? किमर्थं शताब्दिकारुष्पाणि शापग्रस्तानि?" इति।

"अकस्मात् राजभवने सुगन्धः यदा प्रसृतः तदा सुगन्धस्य कारणं किं स्यात् इति सर्वत्र अन्विष्यन्ती आगतवती अहम्। तदा मन्त्रिणा सह समालोचनं कृत्वा आसीत् मम पिता। पितुः हस्ते पुष्पाणि आसन्। तेभ्यः पुष्पेभ्यः

एव सुगन्धः प्रसरन् अस्ति इति ज्ञात्वा तानि पुष्पाणि द्रष्टुम् इच्छन्ती अहं पितुः समीपं गन्तुम् उद्युक्ता। तदा 'शताब्दिकारुष्पाणि अन्विष्य राक्षसमृगः आगमिष्यति' इति कौभवः वदन् आसीत् मम पितरम् उद्दिश्य। ज्वनिकायाः पृष्ठतः स्थित्वा अहं तयोः सम्भाषणं समग्रं श्रुतवती। राक्षसमृगः अपि तानि पुष्पाणि इच्छति इति तु महत् आश्चर्यम्" इति आश्चर्यं प्रकटयन्ती उक्तवती युवराज्ञी।

युवराज्ञ्याः वचनं श्रुत्वा किं वक्तव्यम् इति न ज्ञातवान् उत्तुङ्गः। तथापि सः हसन् "अहं किमर्थम् अत्र आनायितः इति प्रथमं वदतु कृपया भवती" इति उक्तवान्।

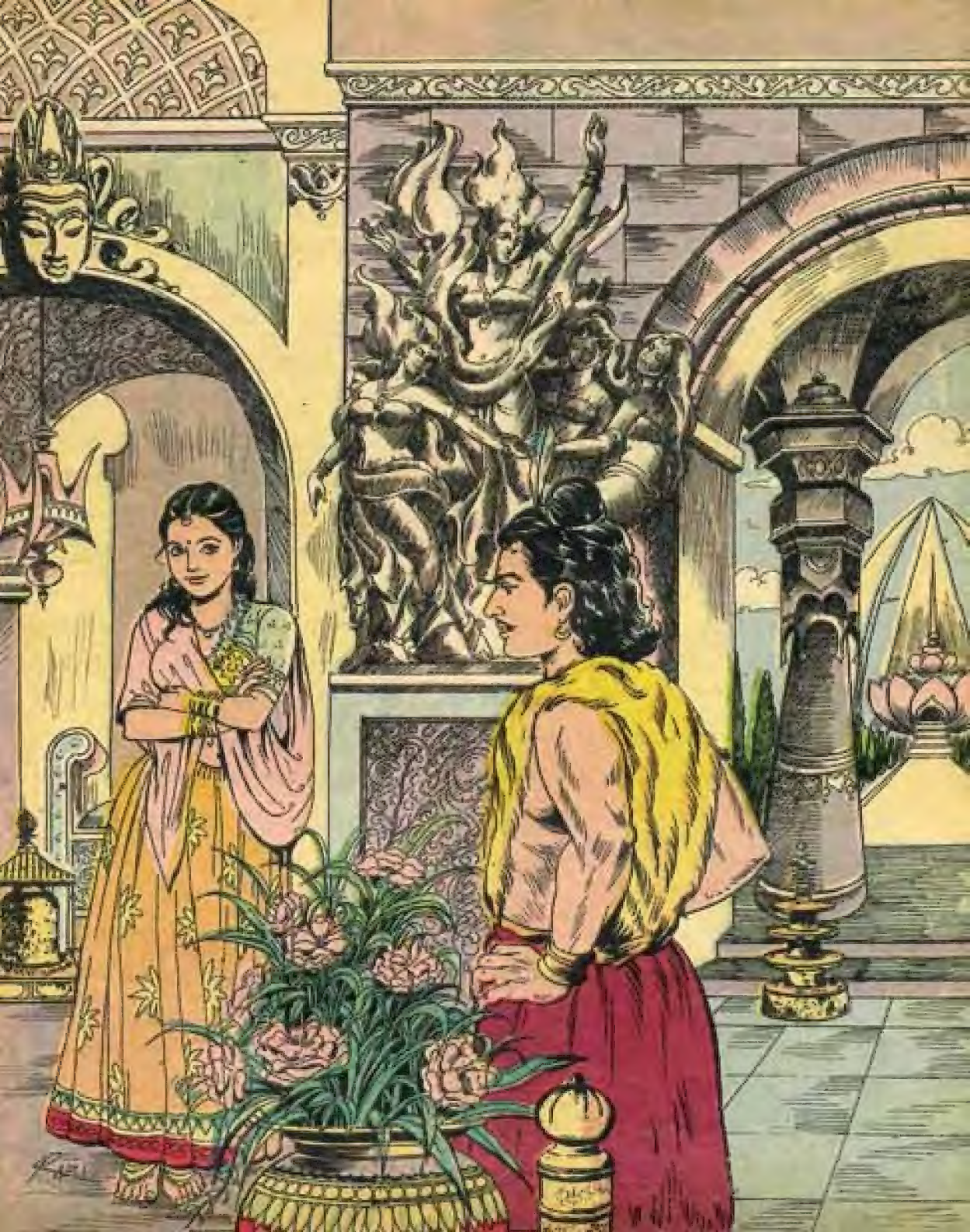
उत्तुङ्गस्य वचनं श्रुत्वा युवराज्ञी उक्तवती— "भवान् राक्षसमृगं सम्मुखीकर्तुं प्रस्थितः अस्ति खलु? राक्षसमृगसदृशस्य शत्रोः सम्मुखीकरणार्थम् भवतः साहाय्यम् आवश्यकम् अस्माकम्" इति।

तदा उत्तुङ्गः आश्चर्येण पृष्ठवान्— "भवतां शत्रवः सन्ति वा? नागपुर्याः शत्रवः एव न सन्ति इति कौभवेन उक्तं खलु!" इति।

"आम्! कौभवेन उक्तं तु सत्यम् एव। किन्तु अस्मासु एव कश्चित् शत्रुः अस्ति" इति उक्तवती युवराज्ञी।

'कः सः शत्रुः?' इति भावनया युवराज्ञ्याः मुखं दृष्टवान् उत्तुङ्गः।

तदा युवराज्ञी उक्तवती— "मम मातुलः

नागसिंहः एव शत्रुवत् व्यवहरन् अस्ति। मम पिता मातुलं सैन्ये दलनायकत्वेन नियोजितवान् आसीत्। किन्तु तेन न तृप्तः सः। सेनाधिपतिपदवी अपेक्षिता इति मम मातुः द्वारा पितरं वाचितवान् सः। पिता एतत् न अङ्गीकृतवान्। एतेन कुपितः मम मातुलः नागसिंहः 'अहं न केवलं सेनाधिपतिः, अपि तु यदि इच्छामि राजा एव भवेयम् इति अन्यान् सहोद्योगिनः वक्तुम् आरब्धवान्। एषः विषयः पित्रा ज्ञातः। अतः पिता मातुलम् आहूय 'राजभवनात् गच्छतु बहिः। इतः परं कदापि भवता अत्र न आगन्तव्यम्' इति उक्त्वा प्रेषितवान्" इति।

एतत् श्रुत्वा उत्तुङ्गः पृष्ठवान्— "इदानीं

कः सेनाधिपतिः?" इति।

"दुर्जयः नाम कश्चन वीरः। पुत्रः नास्ति इति कारणतः पुत्री एव एतस्य राज्यस्य राजी भवतु इति मम पितुः अपेक्षा। प्रजानां हितम् एव स्वहितं मन्यमानः मम पिता नागसिंहात् प्रजानां क्लेशः न भवेत् इति विचिन्त्य अहोरात्रं परिश्रमं करोति इति मम माता वदति" इति उक्तवती युवराज्ञी।

एतत् श्रुत्वा उत्तुङ्गः— "यः राजा प्रजानां हितम् एव स्वहितम् इति चिन्तयति तादृशस्य राज्ञः क्लेशाः न भवन्ति। सैनिकानाम् अपेक्षया प्रजाः एव राजानं रक्षन्ति" इति उक्त्वा "इदानीं नागसिंहः कुत्र अस्ति?" इति पृष्ठवान्।

तदा युवराज्ञी उक्तवती— "मम पिता सेनाधिपतिं दुर्जयं सूचितवान् यत्— नागसिंहं उत्तरप्रदेशस्य सीमारक्षणार्थं प्रेषयतु इति। तदनुगुणं दुर्जयः नागसिंहं उत्तरभागं प्रति प्रेषितवान् अस्ति। प्रतिदिनं गूढचारद्वारा नागसिंहविषयिकाः वार्ताः जायन्ते मम पित्रा। तथापि सुदीर्घं कालं मौनं न तिष्ठेत् सः नागसिंहः। सः कमपि क्लेशं जनयेत्। सिंहासनानिमित्तं किमपि कुतन्त्रम् अपि कुर्यात् इति भीता अस्ति मम माता। एतत् सर्वं भवते निवेदनीयम् इति भवन्तम् आनायितवती अहम्। भवान् कानिचन दिनानि अत्रैव तिष्ठति चेत् वरम्" इति।

युवराज्ञ्याः वचनं श्रुत्वा— "भवतु। किन्तु

अहम् इदानीं प्रमुखकार्यनिमित्तम् अन्यत् राज्यं गच्छन् अस्मि। एतद्विषये राजा अपि 'साहाय्यं करोमि' इति उक्तवान् अस्ति" इति उक्तवान् उत्तुङ्गः।

तदा युवराज्ञी उक्तवती— "तं विषयम् अहम् अपि जानामि। नागसिंहविषये मया भवत्समीपे कथितम् इति केनापि न ज्ञातव्यम्। अन्यः कोऽपि विशेषः मया ज्ञायते चेत् भवन्तं सूचयिष्यामि। इदानीं भवान् गन्तुम् अर्हति" इति।

अनन्तरम् उत्तुङ्गः राजभटेन सह स्ववासस्थानं गतवान्। तत्र कौभवः उत्तुङ्गस्य प्रतीक्षायाम् एव आसीत्। कौभवं दृष्ट्वा उत्तुङ्गः उक्तवान्— "युवराज्ञी शताब्दिकापुष्पाणां विषये विवरणं पृष्ठवती। आवाभ्यां राजा सह यत् सम्भाषणं कृतं, तत् सा श्रुतवती इति मन्ये। किन्तु मया 'शतवर्षेषु एकवारं तत् शताब्दिकापुष्पं विकसति' इति एतावदेव विवरणं दत्तम्" इति।

"युक्तम् एव कृतवान् भवान्" इति साभिमानम् उक्तवान् कौभवः। अनन्तरदिने प्रातः राजभटः उत्तुङ्गं कौभवं च आह्वातुम् आगतवान्। तौ द्वौ अपि राजभटेन सह राजदर्शनार्थं प्रस्थितौ। तौ पश्यन् राजा— "उत्तुङ्गस्य कार्यार्थं दलनायकं नागसिंहं, कश्चन सैनिकान् च प्रेषयामि। नागसिंहः उत्तरभागस्य सीमायाम् अस्ति। द्वित्रेषु दिनेषु सः आगमिष्यति। तावत्पर्यन्तम् उत्तुङ्गः

अत्रैव तिष्ठतु।" इति उक्तवान्।

अनन्तरं कौभवः राजानं प्रणम्य, तस्य अनुमतिं प्राप्य उत्तुङ्गं तस्य वसतिस्थानं प्रापितवान्, स्वस्थानं गतवान् च।

उत्तुङ्गः वसती भोजनादिकं समाप्य नगरदर्शनार्थं बहिः गतवान्। नगरे उत्तमाः वीथ्यः, विचित्राकाराणि भवनानि च दृष्ट्वा उत्तुङ्गः चकितः। एतत् राज्यं सुभिन्नं, सुखशान्त्यादिभिः समुद्धं च अस्ति इति चिन्तितवान् सः। नागसिंहः यदि क्लेशं जनयति, तर्हि प्रजानां का गतिः इति चिन्तयन् उत्तुङ्गः सायङ्कालसमये स्ववसतिं गतवान्। दिनद्वयम् अतीतम्। तृतीये दिने सायङ्काले कश्चन राजभटः आगत्य

उत्तुङ्गम् उक्तवान्— 'युवराजी भवन्तम् आगन्तुं सूचितवती' इति। उत्तुङ्गः तेन सह राजभवनं गतवान्। तत्र उत्तुङ्गम् एव प्रतीक्षमाणा आसीत् युवराजी। सा आगतम् उत्तुङ्गं दृष्ट्वा— "मम मातुलः नागसिंहः श्वः नगरम् आगमिष्यति। भवान् तेन सह जागरूकतया व्यवहरतु। न केवलं तावत्, सः नागपुत्राः सिंहासनस्य आक्रमणार्थं किमपि कृतञ्चमुकुर्वन् अस्ति वा इति जानातु। भवतः प्रयाणं शुभकरं भवतु। प्रयाणानन्तरं भवान् अत्र प्रत्यागमिष्यति उत ततः एव माणिक्यपुरीं गमिष्यति?" इति पृष्ठवती।

तदा उत्तुङ्गः उक्तवान्— "अवश्यम् अत्र आगमिष्यामि। अत्रत्यां परिस्थितिं दृष्ट्वा,

समस्या अस्ति चेत् परिहृत्य इतः गमिष्यामि" इति।

"भवान् चातुर्येण नागसिंहस्य कार्ययोजनाः जानाति चेत्, तं नाशयितुं समर्थः भवति। एषः विषयः निवेदनीयः इत्येव भवान् आहूतः मया" इति उक्त्वा युवराजी प्रकोष्ठस्य अन्तः गतवती।

उत्तुङ्गः ततः स्ववासस्थानं गतवान्।

तस्मिन् दिने एव उत्तरभागतः आगतः नागसिंहः सेनाधिपतेः दुर्जयस्य समीपं गत्वा, तं नमस्कृत्य पृष्ठवान्— "मम आह्वानस्य कारणं किम्?" इति।

तदा सेनाधिपतिः उक्तवान्— "उत्तुङ्गनामकः कश्चित् कानिचन पुष्पाणि स्वीकृत्य माणिक्यपुरीतः आगतवान् अस्ति। तस्य उत्तुङ्गस्य साहाय्यार्थं भवान् अन्ये केचन सैनिकाः च प्रेषणीयाः इति राजा निर्णीतवान् अस्ति" इति।

दुर्जयस्य वचनं श्रुत्वा नागसिंहः— "सः उत्तुङ्गः यदि साहसी वीरः च स्यात्, तर्हि सः स्वयम् अग्रे गच्छतु नाम। एतावद्दूरम् एकाकितया आगतस्य तस्य अग्रे गन्तुं साहाय्यकानाम् आवश्यकता अस्ति वा?" इति तिरस्कारभावेन पृष्ठवान्।

तदा सेनाधिपतिः उक्तवान्— "सः शूरः उत्तुङ्गः अस्माकं साहाय्यं सम्प्राप्य न आगतवान्। अपि तु एकाकी एव गन्तुं निश्चितवान् आसीत्। किन्तु सः कश्चित्

राक्षसमृगम् अन्विष्य प्रस्थितः अस्ति। सः
राक्षसमृगः शताब्दिकापुष्पाणां निमित्तं
माणिक्यपुरीं प्रविश्य समग्रं राज्यम् उध्वस्थं
कुर्वन् अस्ति। तस्य राक्षसमृगस्य आगमनं
निवारयितुं राक्षसमृगस्य वासस्थलम्
अन्विष्यन् भिल्लयुवकः उत्तुङ्गः
शताब्दिकापुष्पैः सह प्रस्थितवान् अस्ति।
प्रजानां हितार्थम् राक्षसमृगं सम्मुखीकर्तुम्
प्रस्थितस्य उत्तुङ्गस्य धैर्येण साहसेन च
सन्तुष्टः महाराजः केचन सैनिकाः तेन सह
प्रेषणीयाः इति चिन्तितवान् अस्ति" इति।

सेनाधिपतिना उक्तम् उत्तुङ्गविषयं
श्रुत्वा नागसिंहः ससन्देहं पृष्ठवान्—
"कश्चित् भिल्लयुवकः एकाकितया
राक्षसमृगम् अन्विष्य प्रस्थितः इति विषये
कथं विश्वसितवन्तः भवन्तः?" इति।

तदा सेनाधिपतिः उक्तवान्—
"माणिक्यपुरीतः कश्चित् युवकः
एकाकितया एतावद्दूरम् आगतः इत्युक्ते, अत्र
सन्देहस्य अवकाशः एव नास्ति। अपि च एषा
राजाज्ञा। आज्ञापालनम् एव अस्माकम् आद्यं
कर्तव्यम्" इति।

"भवतु श्रीमनु! भवतः आज्ञां शिरसा
निर्वहामि। सः युवकः उत्तुङ्गः मया कदा
मेलनीयः?" इति पृष्ठवान् नागसिंहः।

"श्वः अत्रैव अस्मिन् एव समये उत्तुङ्गस्य
दर्शनं भविष्यति। इदानीं भवान् गन्तुम्
अर्हति" इति उक्तवान् सेनाधिपतिः।

अनन्तरं नागसिंहः ततः वेगेन निर्गतवान्।
अनन्तरदिने प्रातःकाले एव कश्चन भटः
आगत्य सेनाधिपतिं निवेदितवान्—
"महाराजः भवन्तम् आह्वयति" इति।
सेनाधिपतिः अनुक्षणम् राजभवनं गतवान्।
तत्र राजा गम्भीरभावेन उपविष्टवान्
आसीत्। युवराज्ञ्याः मल्लिकायाः नेत्राभ्याम्
अश्रुधारा प्रवहति स्म।

तत्रत्यां परिस्थितिं दृष्ट्वा सेनाधिपतिः
पृष्ठवान्— "प्रभो! किं प्रवृत्तम्?" इति।

तदा राजा खेदेन उक्तवान्—
"शताब्दिकापुष्पाणि न दृश्यन्ते। युवराज्ञ्याः
भवने सुरक्षितरूपेण स्थापिताः कृष्ण्डाः तथैव
सन्ति। किन्तु पुष्पाणि अदृश्यतां गतानि।

अन्तःपुरं प्रविश्य एतादृशं चीर्य केन कृतं स्यात्? चोरः महता चातुर्येण चीर्य कृतवान् अस्ति। एतत् कथं प्रवृत्तं स्यात् इति ऊहितम् अपि न शक्यते" इति।

एतत् श्रुत्वा— "राजभवनं ये सम्यक् जानन्ति तैः एव एतादृशं हीनकार्यं कृतं स्यात्। यतः राक्षसमृगः तु राजभवनस्य अन्तः आगन्तुं नार्हति खलु!" इति उक्तवान् सेनाधिपतिः।

सेनाधिपतेः वचनेन चकिता युवराज्ञी उक्तवती— "राक्षसमृगः वा? राक्षसमृगः राजभवनस्य अन्तः वा? भवान् किं वदन् अस्ति इत्येव न ज्ञायते मया सेनाधिपतिवर्य!" इति।

पुण्याः चिन्तां ज्ञात्वा राजा— "वत्से! विशेषः कोऽपि नास्ति। तद्विषये अनन्तरम् अहं वदामि भवतीम्" इत्युक्त्वा सेनाधिपतिम् उक्तवान्— "तानि शताब्दिकापुष्पाणि प्राप्तुं किं करणीयम् इति अस्माभिः आलोचनीयम् अस्ति" इति।

तदा— "प्रभो! शताब्दिकापुष्पाणाम् अन्वेषणार्थम् इदानीम् एव भटान् नियोजयामि अहम्। तेषां पुष्पाणां सुगन्धः अस्ति इति कारणतः अन्वेषणं सुलभाय भवति। अपि च ह्यः आरभ्य राजभवनं प्रति के के आगतवन्तः इति विवरणं रक्षकभटद्वारा विचारयिष्यामि" इति उक्तवान् सेनाधिपतिः।

किञ्चित्कालानन्तरं सेनाधिपतिः पुनः उक्तवान्— "महाराज! दलनायकः नागसिंहः ह्यः आगतः अस्ति। उत्तुङ्गस्य साहाय्यार्थं सैनिकैः सह गमनम् अङ्गीकृतवान् च" इति।

एतत् श्रुत्वा राजा— "नागसिंहः आगतः वा? ह्यः आरभ्य नगरे एव अस्ति वा? अतः एव प्रायशः विचित्राः घटनाः प्रचलन्त्यः सन्ति" इति उक्त्वा क्षणकालं विचिन्त्य पुनः उक्तवान्— "शताब्दिकापुष्पाणाम् अन्वेषणं भवतः आद्यं कार्यम्। अनन्तरम् उत्तुङ्गस्य प्रयाणविषये चिन्तयाम" इति।

—(अनुवर्तते)

अपूर्वाङ्गुलीयकानि

आरब्धं प्रयत्नं त्यक्तुम् अनिच्छन्
 त्रिविक्रमः पुनरपि वृक्षस्य समीपं गतवान्।
 वृक्षस्य शाखायां लम्बमानं शवं स्कन्धे
 आरोप्य मीनं श्मशानाभिमुखं प्रस्थितवान्।
 तदा शवान्तर्गतः वेतालः अवदत्— "हे
 राजन्! मध्यरात्रसमये भीकरे श्मशाने
 किमर्थं भवान्-कठोरपरिश्रमं कुर्वन् अस्ति?
 भवतः परिश्रमः किंनिमित्तकः? किं
 साधयितुम् इच्छति भवान् इति ऊहितुम् अपि
 न शक्नोमि अहम्। यदा भवान् अस्मिन् कार्ये
 सफलः भविष्यति, तदा विवेकशून्यः इव मा
 व्यवहरतु। अविवेकेन व्यवहरति चेत् तस्य
 परिणामः कीदृशः भवति इति भवन्तं
 ज्ञापयितुम् अनङ्गदेशस्य युवराज्याः
 अबन्त्याः कथां श्रावयामि। मार्गायास-
 परिहारार्थम् श्रद्धया शृणोतु" इति।

अनन्तरं वेतालेन कथा आरब्धा—

अनङ्गदेशस्य कस्मिंश्चित् ग्रामे जयः

वेतालकथा

विजयः अजयः इति त्रयः युवकाः निवसन्ति स्म। तेषां मध्ये महती मत्री आसीत्।

कदाचित् सायंकालसमये ते युवकाः तद्ग्रामे विद्यमाने पर्वते शिवालये सम्मिलिताः। तेषु जयः उक्तवान्— "गृहे अस्माकं किमपि कार्यं नास्ति। अस्माकं माता-पितरौ अस्मद्वारा किमपि कार्यं न कारयतः। एतत्कारणतः महती जामिता भवति। व्यर्थं कालयापनस्य अपेक्षया प्रयोजनकरं किमपि कार्यं कुर्मः वयम्" इति।

तदा खिन्नवदनः विजयः उक्तवान्— "सत्यम्। वयं विद्यावन्तः, शक्तिमन्तः च। तथापि अस्मत्तः कस्यापि प्रयोजनं नास्ति इति तु महतः खेदस्य विषयः" इति।

मित्रयोः वचनं श्रुत्वा— "सद्यः एव अस्माकं त्रयाणाम् अपि विवाहः भविष्यति। विवाहानन्तरम् एवं निरातङ्कम् अटितुं न शक्यते। अतः यावच्छीघ्रम् अस्माभिः जनोपयोगि किमपि महतु कार्यं करणीयम्" इति उक्तवान् अजयः।

तेभ्यः प्रसादं दातुम् आगतः शिवालयस्य अचंक्रः तेषां युवकानां सम्भाषणं श्रुत्वा मन्दहासपूर्वकम् उक्तवान्— "भवतां चिन्तनं युक्तम् एव। उपयोगरहितं लोबत्रं चिन्तनरहिता बुद्धिः च निष्प्रयोजनम् एव इति पण्डिता वदन्ति। अपि च निस्स्वार्थभावनया यदि परोपकारः क्रियते तर्हि तत् एव महतु कार्यम्। समीपस्थे अरण्ये कश्चन व्याघ्रः स्वेच्छया अटन् अजादीन् गृहीत्वा नीत्वा खादति। एतेन अजपालकाः सर्वे भीताः सन्ति। भवन्तः पराक्रमेण तं व्याघ्रं मारयित्वा ग्रामस्थान् उपकुर्वन्तु" इति।

"महान् पराक्रमः किमर्थम्? सुलभतया तं व्याघ्रं मारयामः। ब्रह्मराक्षसः एव साक्षात् दृष्टिगोचरः भवति चेत् तम् एव मारयामः वयम्" इति एककण्ठेन वदन्तः ते युवकाः ततः गतवन्तः।

अनन्तरदिने प्रातःकाले एव ते त्रयः अपि युवकाः अरण्यं प्रति प्रस्थिताः। मध्याह्नपर्यन्तं समग्रम् अरण्यम् अटितं तैः। किन्तु कुत्रापि व्याघ्रः न दृष्टः। एतेन निराशाः ते बुभुक्षिताः अरण्ये लब्धं फलादिकं खादित्वा

जलं पातुं समीपस्थां लघुझरीसमीपं
गतवन्तः। तस्मिन् समये कस्याश्चित्
गुहायाः अन्तर्भागतः कश्चन आर्तनादः
श्रुतः।

अनुक्षणं ते यतः ध्वनिः श्रूयते स्म तस्यां
दिशि धावितवन्तः। गुहां प्राप्तवन्तः च।
तार्वति काले कश्चन महासर्पः फूत्कुर्वन्
गुहातः बहिः आगतवान्। ते त्रयः अपि युगपत्
स्वच्छङ्गेन सर्पं ताडितवन्तः। त्रिधा विभक्तः
सर्पः मृतः।

गुहायाः अन्तर्भागतः कस्यचित् वेतनामयः
ध्वनिः श्रूयते स्म। तत् श्रुत्वा ते युवकाः अन्तः
गतवन्तः। अन्तः महान् अन्धकारः आसीत्।
तत्र मध्यवयस्कः कश्चित् संन्यासी
मरणावस्थायाम् आसीत्।

तं संन्यासिनं दृष्ट्वा जयः उक्तवान्—
"स्वामिन्! अस्माकं ग्रामस्य समीपे
विद्यमानायां पर्वतगुहायां संन्यासी भवान्
अस्ति इति अस्माभिः नैव ज्ञातम् आसीत्"
इति।

तदा आसन्नमरणः सः संन्यासी—
"दुराशया अहं हिमालयतः अत्र आगतवान्।
हे पुत्राः! संन्यासी अहं गृहस्थः भूत्वा
राजभोगम् अनुभवितुम् इच्छन् गुरोः सकाशे
विद्यमानानि अपूर्वाणि त्रीणि अङ्गुलीयकानि
चोरयित्वा अत्र आगतवान्। अत्र इदानीं
कालसर्पेण दष्टः अस्मि। तानि
अङ्गुलीयकानि भवद्भ्यः ददामि। त्रिषु
अङ्गुलीयकेषु प्रथमं रक्तवर्णीयम्। यः एतत्
धरति सः सन्दर्भानुसारम् उत्तमं चिन्तनं

कर्तुम् अर्हति। द्वितीयम् अङ्गुलीयकं हरितवर्णीयम्। एतस्य प्रयोजनं यत् चिन्तनानुगुणं कथं कार्याचरणं करणीयं, कीदृशेन कार्येण साफल्यं प्राप्स्यते इति ज्ञायते। तृतीयम् अङ्गुलीयकं नीलवर्णीयम्। एतत् अङ्गुलीयकं ध्रियते चेत् अवशिष्टाङ्गुलीयकद्वयेन यत् प्रयोजनम् अस्ति तत् साधयितुं सामर्थ्यं लभ्यते। भवन्तः त्रयः अपि एकैकम् अङ्गुलीयकं स्वीकुर्वन्तु” इति उक्त्वा रक्तवर्णीयम् अङ्गुलीयकं जयाय, हरितवर्णीयं विजयाय, नीलवर्णीयं च अजयाय दत्तवान्। अपरक्षणे एव सः दिवङ्गतः।

अनन्तरं ते युवकाः तत्रैव काष्ठानि

सङ्गृह्य तस्य संन्यासिनः शवसंस्कारं कृत्वा गृहं गतवन्तः।

तस्मिन् दिने राज्ञी त्रयाणाम् अपि निद्रा न आगता एव। ते त्रयः अपि चिन्तितवन्तः— ‘अस्माकं समीपे अङ्गुलीयकस्य स्थापनापेक्षया महाराजाय दत्तं चेत् किमपि प्रयोजनं भवेत्। यदि एतं विषयं गृहसदस्याः जानन्ति तर्हि ते महाराजाय अङ्गुलीयकदानं न अङ्गीकुर्वन्ति। अतः रहस्यरूपेण एव एतत् महाराजाय अर्पणीयम्’ इति।

अनन्तरदिने प्रातःकाले एव ते युवकाः अश्वारूढाः राजधानीं गतवन्तः।

जयः प्रथमं महाराजसमीपं गत्वा— “महाराज! मम समीपे अपूर्वम् शक्तियुतं अङ्गुलीयकम् अस्ति। देशस्य प्रगत्यर्थं यत् चिन्तनम् आवश्यकं, तत्र साहाय्यं करोति एतत् अङ्गुलीयकम्। एतेन प्रजानाम् उपकारः भवेत्। अतः एतत् भवते उपायनीकर्तुम् आगतवान् अस्मि अहम्” इति उक्त्वा रक्तवर्णीयम् अङ्गुलीयकं महाराजाय दत्तवान्।

तदा— “अपूर्वस्य अङ्गुलीयकस्य दानेन माम् आनन्दितवान् भवान्। कानिचन दिनानि मम अतिधिरूपेण तिष्ठतु भवान्” इति उक्तवान् राजा।

अनन्तरं विजयः महाराजसमीपं गत्वा हरितवर्णीयम् अङ्गुलीयकं महाराजाय यच्छन् उक्तवाम्— “प्रभो! कथं कार्याचरणं

करणीयम्, केन रूपेण कार्यसिद्धिः भवेत्, प्रजानां कल्याणं च कथं भवेत्, इति एतेन अङ्गुलीयकेन ज्ञातुं शक्यते" इति।

एतेन सन्तुष्टः राजा विजयम् अपि उक्तवान् यत्— भवान् कानिचन दिनानि मम अतिथिरूपेण तिष्ठतु इति।

अनन्तरम् अजयः महाराजसमीपं गत्वा नीलवर्णस्य अङ्गुलीयकं दत्त्वा उक्तवान्— "महाराज! एतेन अङ्गुलीयकेन भवान् प्रजानां हितार्थं यत् चिन्तनं करोति, तच्चिन्तनानुसारं कार्यं साधयितुं सामर्थ्यं प्राप्तुं शक्नोति। अतः भवते समर्पयितुम् एतत् आनीतवान् अस्मि अहम्" इति।

प्रथमद्वितीययोः अङ्गुलीयकयोः अपेक्षया अपि तृतीयं विशिष्टम् इति चिन्तितवान्

राजा। सः अजयम् अपि उक्तवान्— "भवान् कानिचन दिनानि मम अतिथिरूपेण तिष्ठतु" इति।

महाराजस्य एका एव पुत्री। तस्याः नाम अबन्ती। पुत्र्याः विवाहः करणीयः, अनन्तरं च जामातुः पट्टाभिषेकः कारणीयः इति महाराजस्य इच्छा। किन्तु अबन्ती कर्मपि राजकुमारं न इच्छति स्म।

महाराजः पुत्र्याः समीपे यस्य कस्यापि राजकुमारस्य विवाहप्रस्तावं करोति चेत् अपि अबन्ती— 'मां परिणेतुम् इच्छन्तः ये आगच्छन्ति, तेषाम् आगमनं मद्दिषयकप्रीत्या न, अपि तु राज्याशया। यम् एतस्य राज्यस्य प्रजाः इच्छन्ति, यश्च एतं राज्यं श्रद्धया पालयितुं समर्थः, तादृशेन सह एव मम

विवाहः भवेत्' इति वदन्ती आगतान् राजकुमारान् तिरस्करोति स्म।

महाराजः अपूर्वाणि त्रीणि अङ्गुलीयकानि स्वीकृत्य पुत्र्याः समीपं गतवान्। अङ्गुलीयकानां महिमवर्णनं कुर्वन् उक्तवान् च— "वत्से! एतानि अङ्गुलीयकानि ये आनीतवन्तः ते त्रयः अपि युवकाः रूपवन्तः, बौद्धमन्तः, पराक्रमशीलाः च। एतानि तैः उपायनरूपेण महर्घं दत्तानि" इति।

तदा अवन्ती— "आम्! किञ्चित्कालात् पूर्वंम् उद्याने विहरतः तान् युवकान् दृष्टवती अहम्" इति उक्तवती।

"ते त्रयः अपि योग्याः। अस्माकं राज्यस्य हितम् एव ते चिन्तयन्ति। तैः दत्तानि एतानि

अङ्गुलीयकानि तेभ्यः प्रत्यर्पयामि इति चिन्तयन् अस्मि। तेषु भवती किञ्चित् परिणेष्यति चेत् मम आत्मनः शान्तिः भविष्यति" इति उक्तवान् राजा।

पितुः वचनं श्रुत्वा अवन्ती— "तेषाम् अभिप्रायः अपि प्रधानं किल अस्मिन् विषये" इति उक्तवती।

पुत्र्याः वचनं श्रुत्वा महाराजः 'पुत्र्याः अस्मिन् विवाहे इच्छा अस्ति' इति ज्ञात्वा महता सन्तोषेण पृष्ठवान्— "प्रथमं भवत्याः अभिप्रायं वदतु। तेषु त्रिषु कं परिणेतुम् इच्छति भवती?" इति।

पितुः वचनेन लज्जिता अवन्ती शिरः अवनमय्य उक्तवती— "तात! रक्तवर्णीयम् अङ्गुलीयकं यः दत्तवान् तं परिणेतुम् इच्छामि अहम्" इति।

विवाहसमस्या सुलभतया परिहृता इति राजा अतीव सन्तुष्टः। अनन्तरकाले राजा अवन्ती—जययोः विवाहं कारयित्वा जयस्य पट्टाभिषेकं कारितवान्।

यदा जयः अनङ्गदेशस्य राजा जातः तदा विजयं मन्त्रिपदव्यां अजयं सेनाधिपतिपदव्यां च नियोजितवान्।

बेतालः एवं कथां समाप्य अवदत्— "हे राजन्! युवराज्ञी 'जयं परिणेतुम् इच्छामि' इति उक्तवती। एतत् तस्याः अविवेकं सूचयति किल! तां परिणेतुम् आगतान् राजकुमारान् प्रत्येकम् अपि सूक्ष्मं

परिशीलयन्ती सा केनचित् व्याजेन तान् निराकृतवती। अन्ते जयं परिणेतुम् अङ्गीकृतवती। किमर्थम् अवन्ती एवं व्यवहृतवती? जयः अपि राज्याशया एव तां परिणयेत् किल! तस्य सिंहासनेच्छा नास्ति इत्यत्र प्रमाणं किम्? यदि तेषु त्रिषु कश्चित् परिणेतव्यः तर्हि नीलवर्णस्य अङ्गुलीयकस्य स्वामी अजयः परिणेतव्यः आसीत् खलु अवन्त्या? एतेषां सन्देहानां समाधानं जानन् अपि यदि भवान् न वदति तर्हि भवतः शिरः सहस्रधा भग्नं भवेत्" इति।

तदा मौनं स्थातुम् अशक्तः त्रिविक्रमः एवम् उक्तवान्— "संन्यासिनः सकाशात् यानि अङ्गुलीयकानि प्राप्तानि, तानि स्वराज्यस्य महाराजाय समर्पणीयानि इति तैः यत् चिन्तनं कृतम्, तेनैव जायते यत्— ते युवकाः स्वार्थपराः न, धनाकाङ्क्षा-राज्याकाङ्क्षारहिताः च इति। एतं विषयम् अवन्ती सुलभतया गृहीतवती। अङ्गुलीयकानां विषये तु एवम्— यद्यपि

त्रीणि अपि अपूर्वाणि एव। तथापि रक्तवर्णीयस्य अङ्गुलीयकस्य एव महत् सामर्थ्यम् अस्ति। येन अङ्गुलीयकेन राजा देशहितार्थम् उत्तमानि चिन्तनानि कर्तुं प्रेरयति। अन्ययोः अङ्गुलीयकयोः मूलप्रेरणादायि अङ्गुलीयके तु रक्तवर्णीयम् एव। तच्च जयस्य समीपे अस्ति। अतः एव अवन्ती जयं परिणेतुम् इष्टवती। जयः अपि एतत् सर्वं ज्ञात्वा एव विजयं मन्त्रपदव्यां नियोजितवान्, यतः मन्त्री युक्ताः सूचनाः राजानं सूचयति। अनन्तरम् अजयम् सेनाधिपतिपदव्यां नियोजितवान्, यतः कार्यसाफल्यार्थं शक्तिसामर्थ्यदायि अङ्गुलीयकं तस्य समीपे आसीत्। एतैः कारणैः अवन्ती अविर्वेकनी न, अपि तु कुशाग्रमतिः इति जायते" इति।

एवं वदता त्रिविक्रमेण मौनभङ्गः कृतः आसीत्। अतः शवान्तर्गतः वेतालः ततः अदृश्यः भूत्वा यथापूर्वं वृक्षस्य शाखाम् अवलम्बितवान्।

आदेशपालकः शुनकः

श्रीनिवासपुरस्य साप्ताहिकवाणिज्यस्थले कश्चित् शुनकं विक्रेतुम् इच्छन् पार्श्वस्थं स्वशुनकं प्रदर्शयन् जनान् वदति स्म— "भो, भोः, एषः शुनकः आदेशपालकः अस्ति। कष्टकरम् अपि कार्यम् आदेशानुसारं करोति" इति।

तदा तत्र सम्मिलितेषु कश्चित् तं शुनकविक्रेतारं पृष्ठवान्— "कष्टकरम् अपि कार्यम् एषः आदेशानुसारं करोति खलु? एतादृशम् आदेशपालकं शुनकं किमर्थं विक्रेतुम् इच्छति भवान्?" इति।

तदा शुनकविक्रेता उक्तवान्— "कारणं किमिति वदामि? रूपः रात्री मम गृहं चोराः आगताः आसन्। एषः शुनकः तेषाम् आदेशं पालयन् न अभयत्, प्रत्युत ते यदा मां मम पत्नीं च बन्धुम् उद्युक्ताः तदा एषः तेषां साहाय्यम् अकरोत्। तेषाम् आदेशस्य अनुगुणं नेयदीपं मुखेन वहन् गृहे स्थितं सर्वं धनाभरणादिकं प्रादर्शयत्। एवम् एतस्य आदेशपालकत्वकारणतः मम सर्वनाशः सम्पन्नः" इति।

एतत् श्रुत्वा तत्र सम्मिलिताः सर्वे उच्चैः हसितवन्तः।

चन्दमामायाः अनुबन्धः—६२

अस्मदेशीया पशुपक्षिसम्पत्—

भल्लूकः

अस्माकं देशे पर्वतेषु शिलामयस्थलयुक्तेषु अरण्येषु च निवसतां भल्लूकानाम् उरोभागे 'V' आकारिका श्वेतरेखा भवति। एतज्जातीयान् भल्लूकान् अल्पश्रमेण एव गृहीत्वा विविधाः क्रीडाः पाठयन्ति जनान्। ग्रामेषु भल्लूकद्वारा विविधक्रीडाः प्रदर्शयन्ते च। 'साहसचक्रे' (सर्कस्) भल्लूकद्वारा क्रियमाणानि साहसकार्याणि जनान्कर्षकाणि भवन्ति। चक्रवत् भ्रमन्तः, अग्निमयेषु यन्त्रेषु लीलया प्रविशन्तः च भल्लूकः जनान् विशेषतः रञ्जयन्ति।

भल्लूकानां सामान्यदैर्घ्यं २५० सें.मी. भवति प्रायः। भल्लूकाः मनुष्याः इव पादद्वयस्य आधारेण स्थितुं सञ्चारं कर्तुं च शक्नुवन्ति। एतेषाम् औन्नत्यं ६५-७५ सें.मी. भवति प्रायः। एतेषां पादतलस्य आकारः मानवानां पादतलम् एव अनुकरोति। कृष्णवर्णीयानां भल्लूकानां नासिका श्वेतमिश्रितेन धूसरवर्णेन युक्ता भवति। भल्लूकानां नखाः श्वेताः दीपाः च भवन्ति।

दिने भल्लूकाः शिलानां मध्ये गुहासु वा शयानाः निद्रां कुर्वन्ति। मधु एतेषां परमाप्रियम्। वृक्षे कुत्रापि सुरापटः दृष्टः चेत् एते वृक्षम् आरुह्य सुरां सन्तोषेण पिबन्ति। सुरापानमत्तानां भल्लूकानां व्यवहारस्तु नितरां विनोदजनकः भवति।

भल्लूकानां श्रवणशक्तिः दृष्टिशक्तिः वा न नीक्ष्या। किन्तु घ्राणशक्तिः तु नितराम् अपवा। घ्राणशक्तिद्वारा एव एते सुदूरान् एव मानवस्य आगमनं ज्ञातुं शक्नुवन्ति।

हिमालयप्रदेशे धूमस्वर्णीयाः भल्लूकाः अपि दृश्यन्ते। तथापि भल्लूकानां रोममयत्वं कृष्णमयत्वं च पूर्णम्। इदं सर्वं ग्रहणं 'भल्लूकग्रहणम्' इति अभेदेन उच्यते लोकैः।

आधुनिकाः
भारतीयचित्रकाराः

नन्दलाल् बोस्

आधुनिकचित्रकलाविषयः यदा अस्माभिः चिन्त्यते, तदा नन्दलाल्बोस्महोदयेन लिखितानि अद्भुतचित्राणि स्मृतिपथम् आयान्ति। सः कल्पनाशक्तिमान्, आदर्शशिक्षकश्च आसीत्। बहून् प्रतिभावतः चित्रकारान् प्रोत्साहय तान् चित्रकलारङ्गम् प्रवेशितवान् नन्दलाल्बोस् वस्तुतः अपूर्व-प्रतिभावान्।

नन्दलाल्बोस् गतशतके अन्तः प्राप्तवान्। सः स्वप्रतिभया एव कलकत्तानगरे चित्रकलापाठ-शालाम् आरब्धवान्। तत्र सः उदयोन्मुखेभ्यः कलाकारेभ्यः शिक्षणं ददाति स्म। अबनीन्द्रनाथ ठागोर् नन्दलाल्बोस्- महोदयस्य प्रतिभां ज्ञात्वा 'एषः मम योग्यः शिष्यः भवितुम् अर्हति' इति विचिन्त्य तं स्वसमीपं नीत्वा तस्य प्रोत्साहं कृतवान्।

नन्दलाल्बोस् शान्तिनिकेतने १९१४ तमे वर्षे प्रवेशं प्राप्तवान्। अनन्तरं तत्र चित्रकलाविभागस्य

कलाभवनस्य दायित्व स्वीकृत्य तस्य अभिवृद्धयर्थं समर्पणभावेन सेवां कृतवान्।

नन्दलालबोसमहोदयस्य चित्राणि दृष्ट्वा विद्यार्थिनः उदयोन्मुखाः कलाकाराश्च प्रेरणां प्राप्नुवन्ति स्म। तस्य चित्रेषु भारतीयचिन्तनशैली स्फुटा दृश्यते स्म। एतेन विमर्शकाः अभिमानिनः च आनन्दम् अनुभवन्ति स्म। नन्दलालबोस बोधयति स्म यत्— ये कलाकाराः भवितुम् इच्छन्ति तादृशैः प्रकृतेः सूक्ष्मतया परिशीलनम्, सम्प्रदायानां ग्रहणशक्तिः, विशिष्टा पद्धतिः च अवश्यं ज्ञातव्या इति। नन्दलालबोसमहोदयस्य चित्रेषु एतेभ्यः अंशाः स्फुटं दृश्यन्ते स्म। तेन चित्रितस्य केदारस्य, वृक्षस्य, पुष्पस्य, लतायाः, प्राणिनां, पक्षिणां च चित्राणि अवलोक्यन्ते चेत् तस्य वैशिष्ट्यं जायते।

• भारतीयसम्प्रदायानुसारं चित्र-
कलारङ्गं आकर्षकरूपेण चित्र-
लेखनं - नन्दलालबोस महान्
प्रतिभाशाली समर्थः च।
अजन्ताचित्रेषु तस्य एतादृश-
वैशिष्ट्यं दृश्यते।

प्रकृतिरम्याचित्राणि साम्प्र-
दायिकानि चित्राणि च स्वकीयया
अदभुतकल्पनाशक्त्या पुनः
सृष्टवान् सः। नन्दलालबोस-
महोदयः चित्रकलां न केवलम्
उपजीव्यत्वेन, अपि तु तां कलां
'योगसाधना'रूपेण भावितवान्।

नन्दलालबोसमहोदयः
स्वजीवितकाले बहूनि सम्माननानि,
पारितोषिकाणि च प्राप्तवान्।
तथापि सः न गर्वितः, अपि तु
सरलजीवनम् अभ्यस्य समग्रं जीवनं
चित्रकलानिमित्तम् एव समर्पित-
वान्। नन्दलालबोस १९६६ तमे
वर्षे दिवङ्गतः।

भवन्तः जानन्ति वा?

१. ऐदम्प्राचम्येन आङ्ग्लभाषया बालानां नाटकं कः लिखितवान्? तस्य नाटकस्य नाम किम्?
२. कर्णाटके प्रसिद्धानि लोहपात्राणि कानि?
३. सर् रोजर र्यान्ष्टर् किमर्थं क्रीडारङ्गमे प्रमुखं पात्रं वहन् अस्ति?
४. 'चारमिनार्' कुत्र अस्ति?
५. 'क्वयर्' माने कति कागदानि भवन्ति? 'रीम्' माने च कति कागदानि भवन्ति?
६. भारतस्य स्वातन्त्र्यात् पूर्वं लण्डननगरे प्रवृत्तेषु त्रिषु वृत्तोत्पीठिका-समावेशेषु भागं गृहीतवन्तौ उभौ भारतीया नायकौ कौ?
७. सूक्ष्मकूर्मभ्यः व्याधयः (रोगाः) उत्पद्यन्ते इति संशोधने केन कृतम्?
८. अस्माकं देशेन ऐदम्प्राचम्येन प्रयुक्तस्य युद्धविमानस्य नाम किम्?
९. भारते आर्थिकवर्षस्य आरम्भः एप्रिलमासस्य प्रथमे दिनाङ्के। इंग्लेण्डदेशे तादृशवर्षस्य आरम्भः कदा?
१०. कस्याश्चित् प्रसिद्धकथायाः आधारेण दूरदर्शनस्य धारावाहीनी 'माल्गाडिडेसु' निरूपिता। सा आधारभूता कथा का? तस्याः कथायाः रचयिता च कः?
११. 'किबी' नामकाः पाक्षिणः कस्मिन् देशे सन्ति?
१२. मयूरसिंहासनं कस्य निमित्तं निर्मितम्?
१३. स्वातन्त्र्येषु चत्वारः प्रकाराः सन्ति। ते च प्रकाराः के?
१४. १८८५ तमे वर्षे मुम्बयीनगरे भारत-राष्ट्रिय-कांग्रेस्-संस्थायाः प्रथममहासभा प्रवृत्ता। तस्याः महासभायाः अध्यक्षस्थानं केन अलङ्कृतम् आसीत्?

उत्तराणि

1. Die erste Gruppe (I) ist die Gruppe der	1. Die erste Gruppe (I) ist die Gruppe der
2. Die zweite Gruppe (II) ist die Gruppe der	2. Die zweite Gruppe (II) ist die Gruppe der
3. Die dritte Gruppe (III) ist die Gruppe der	3. Die dritte Gruppe (III) ist die Gruppe der
4. Die vierte Gruppe (IV) ist die Gruppe der	4. Die vierte Gruppe (IV) ist die Gruppe der
5. Die fünfte Gruppe (V) ist die Gruppe der	5. Die fünfte Gruppe (V) ist die Gruppe der
6. Die sechste Gruppe (VI) ist die Gruppe der	6. Die sechste Gruppe (VI) ist die Gruppe der
7. Die siebte Gruppe (VII) ist die Gruppe der	7. Die siebte Gruppe (VII) ist die Gruppe der
8. Die achte Gruppe (VIII) ist die Gruppe der	8. Die achte Gruppe (VIII) ist die Gruppe der
9. Die neunte Gruppe (IX) ist die Gruppe der	9. Die neunte Gruppe (IX) ist die Gruppe der
10. Die zehnte Gruppe (X) ist die Gruppe der	10. Die zehnte Gruppe (X) ist die Gruppe der

विवेकिनौ वैरिणौ

वराहीपुरनामके ग्रामे उभौ प्रबली आस्ताम्। तयोः अन्यतरस्य कृषिकस्य भूषणस्य शरीरबलं जनबलं च आसीत्। अपरस्य वणिजः भरणेन्द्रस्य तु धनबलम् अधिकारबलं च आसीत्। तौ उभौ अपि बुद्धिमन्तौ। किन्तु तयोः चिरकालात् वैरम् आसीत्।

'बलवद्भिः सह विरोधः न हिताय' इति जानन्तः वराहीपुरीयाः जनाः तयोः विषये सदा चिन्तयेन एव व्यवहरन्ति स्म।

श्रीशरणः तस्य ग्रामस्य ग्रामाधिकारी। तस्य ग्रामाधिकारित्वं तु नाममात्रेण, यतः सः भूषणस्य भरणेन्द्रस्य च अङ्गीकारं प्राप्य एव निर्णयं करोति स्म। उभयोः अपि अङ्गीकारः यत्र न भवति तत्र श्रीशरणः कदापि न प्रवर्तते स्म। यदि भूषणेन अर्नाभिप्रेतं कार्यं कृतं चेत् मल्लाः विघ्नम् आचरन्ति इति, भरणेन्द्रेण

अर्नाभिप्रेतं कार्यं कृतं चेत् उच्चाधिकारिणः आक्षेपं कुर्वन्ति इति च जानाति स्म श्रीशरणः।

कदाचित् तस्य देशस्य राजा चिन्तितवान् यत् कृषिकार्ये गोभरस्य उपयोगः कृतः चेत् उपचयः वर्धते इति। अतः सः निर्णीतवान् यत् सर्वेभ्यः ग्रामेभ्यः गोभरः प्रेषणीयः इति। एतां व्यवस्थां व्यवहारे आनेतुं राजा सर्वान् ग्रामाधिकारिणः मेलयित्वा विषयम् उपस्थापितवान्। सर्वे ग्रामाधिकारिणः एतं प्रस्तावम् अङ्गीकृतवन्तः। किन्तु श्रीशरणः उक्तवान् यत् ग्रामीणैः सह समालोच्य एतद्विषये निर्णेतव्यम् इति।

तदा राजा आश्चर्येण पृष्ठवान्—
"ग्रामहितार्थम् एव एषा व्यवस्था क्रियमाणा अस्ति। एवं स्थिते न किमर्थम् एतद्विषये पृष्ठव्या?" इति।

तयोः बन्धनम् अकारयिष्यम्। किन्तु बुद्धिमन्तौ तौ कदापि प्रमादं न कुरुतः" इति उक्तवान् श्रीशरणः।

तयोः व्यवहारस्य विषये राज्ञः कुतूहलं प्रवृद्धम्। राजा अन्यान् ग्रामाधिकारिणः प्रेषयित्वा श्रीशरणं सूचितवान् यत् भवता अत्र स्थातव्यम् इति। तावता तत्र आगतः मन्त्री राजानं निवेदितवान्— "प्रभो! गुप्तचरद्वारा वार्ता आगता यत् पार्श्वराज्ये राज्ञः माधवसेनस्य शासनात् प्रजाः असन्तुष्टाः सन्ति इति। सैनिकेषु अपि राजविरोधः प्रसृतः अस्ति इत्यपि श्रूयते। यदि वयम् इदानीम् आक्रमणं कुर्याम तर्हि अल्पप्रयासेन एव तत् राज्यं स्वायत्तीकर्तुं शक्नुयाम" इति।

"माधवसेनस्य विषये भवता यत् उक्तं तत् युक्तम् एव। किन्तु पूर्वस्यां दिशि स्थितस्य चन्द्रगुप्तस्य का वार्ता? सः प्रबलः एव खलु? यदा वयं माधवसेनराज्यस्य उपरि आक्रमणार्थं गच्छामः तदा चन्द्रगुप्तः अस्मद्राज्यस्य उपरि यदि आक्रमणं कुर्यात् तर्हि अस्माकं का गतिः स्यात्?" इति पृष्ठवान् राजा।

तदा मन्त्री उक्तवान्— "प्रभो, एतस्याः समस्यायाः अपि परिहारः चिन्तितः। अस्माकं विदूषकः उभौ दूतौ विशेषतः प्रशिक्ष्य एकं माधवसेनसमीपम्, अपरं चन्द्रगुप्तसमीपं च प्रेषितवान् अस्ति। तौ युक्ते समये

"प्रभो, अस्माकं ग्रामे भरणेन्द्रात् ऋते अन्यः वाणिज्यं कर्तुं न अर्हति। अतः भरणेन्द्रद्वारा गोभरस्य विक्रयणं करणीयं भवति। किन्तु भूषणस्य आदेशात् ऋते अस्माकं ग्रामे कोऽपि भरणेन्द्रात् गोभरं क्रेतुं न अर्हति। भरणेन्द्र-भूषणयोः तु सर्प-नकुलयोः इव परस्परविरोधः। तयोः अङ्गीकारं विना गोभरः अस्माकं ग्रामे विक्रीतः न भविष्यति" इति उक्तवान् श्रीशरणः।

एतत् श्रुत्वा पुनरपि आश्चर्येण पृष्ठवान् राजा— "किं तौ राजाज्ञाम् अपि धिक्कृत्य व्यवहरतः?" इति।

"यदि तौ तथा व्यवहरेतां तर्हि एतावता

आरोप-प्रत्यारोपैः एतयोः मध्ये शत्रुताम् उत्पाद्य वर्धयतः। अतः भवता माधवसेनः पराजितः चेत् चन्द्रगुप्तः सन्तोषं प्राप्स्यति" इति।

राजा मन्त्रिणः प्रस्तावम् अङ्गीकृतवान्। तदा श्रीशरणः मध्ये उक्तवान्— "प्रभो! भवतः विदूषकः महामेधावी इव भाति। यदि सः वराहीपुरे भूषण-भरणेन्द्रयोः मध्ये वैमनस्यम् उत्पादयेत् तर्हि मम समस्या परिहृता भवेत्" इति।

राजा तत्क्षणे एव विदूषकम् आनाय्य विषयं निवेदितवान्। सर्वं श्रुत्वा विदूषकः श्रीशरणं पृष्ठवान्— "भवद्ग्रामे भूषणः भरणेन्द्रः च अतिसमर्थौ किल? एवं स्थिते भवता कथं ग्रामाधिकारित्वं प्राप्तम्?" इति।

"उभयोः अपि समानं बलम्। परस्परकलहः आत्मनाशाय इति तौ जानीतः। यदि एकः ग्रामाधिकारी स्यात् तर्हि अपरः असन्तुष्टः स्यात्। तदा ग्रामाधिकारित्वं प्राप्तवतः कष्टं स्यात्। अतः एव तौ तृतीयं मां ग्रामाधिकारिणं कृतवन्तौ" इति उक्तवान् श्रीशरणः।

"वणिक् कृषिकः च तौ ग्रामे परस्परावलम्बनं विना कथं जीवतः?" इति पृष्ठवान् विदूषकः।

"भूषणः कृष्यर्थम् आवश्यकानि वस्तूनि भरणेन्द्रसकाशात् एव प्राप्नोति। किन्तु कदापि साक्षात् भरणेन्द्रात् न क्रीणाति। भरणेन्द्रः अपि तथैव व्यवहरति। उभौ अपि परस्परमेलनं वार्तालापं च कदापि न कुरुतः"

इति उक्तवान् श्रीशरणः।

"एतौ यद्यपि वैरिणौ, तथापि विवेकिनी।
पिशुनवचनैः एव एतादृशाः वशीकरणीयाः।
अतः पिशुनवचनकथने समर्थौ उभौ कर्णेजपौ
एतयोः समीपं प्रेषयिष्यामि" इति उक्तवान्
विदूषकः।

तदा श्रीशरणः राजानम् उद्दिश्य
निवेदितवान्— "प्रभो, यावत् विदूषकेण
प्रेषितौ जनौ अस्मदग्रामे विजयं न साधयतः
तावत् पार्श्वराज्याक्रमणक्रमः न
आश्रयणीयः" इति।

एतत् श्रुत्वा आश्चर्यचकितः अपि राजा
कारणम् अपृच्छन् मौनम् आश्रितवान्।

अनन्तरं विदूषकः भूषणसमीपं

शङ्करनामकं, भरणेन्द्रसमीपं गोपालनामकं
च प्रेषितवान्। उभौ अपि पिशुनवचनकथने
नितरां समर्थौ। प्रतिदिनम् अपि शङ्करः
भूषणं भरणेन्द्रविषये, गोपालः भरणेन्द्रं
भूषणविषये च बहुधा पिशुनवचनं वदतः
स्म। एवं कानिचन दिनानि प्रवृत्तं चेदपि
भरणेन्द्र-भूषणौ तु कलहार्थं न उद्युक्तौ।

ततः मासानन्तरं शङ्करः गोपालेन रहसि
मिलित्वा— "एतौ उभौ अपि आवयोः
कथनात् प्रभावितौ इव न लक्ष्येते। अतः
अन्यविधः उपायः आश्रयणीयः आवाभ्याम्।
यत् उच्यते तस्य प्रमाणीकरणार्थं साक्ष्यम्
अपि स्रष्टव्यम्" इति उक्तवान्।

अनन्तरं शङ्करेण नियुक्तः कश्चन
कर्मकरः पशुवाहारे विषयोजनसमये गृहीतः।
भूषणेन तर्जनपूर्वकं पृष्टः सः उक्तवान् यत्
भरणेन्द्रः एतस्मिन् कार्ये मां नियोजितवान्
इति।

एवम् एव गोपालेन नियोजितः कर्मकरः
भरणेन्द्रेण गृहीतः। सः कर्मकरः उक्तवान्
यत् भूषणः माम् एतदर्थं प्रेषितवान् इति।

आश्चर्यं नाम भूषणः भरणेन्द्रः च
अपेरोधिनी ग्रामरक्षकाधीनौ कृतवन्तौ, किन्तु
परस्परं दोषारोपणं न कृतवन्तौ, न वा
न्यायस्थानं गतवन्तौ।

अनन्तरं भूषणः शङ्करम् आहूय—
"भवान् भरणेन्द्रविषये बहुधा
पिशुनवचनानि उक्तवान् अस्ति इति अहं

जानामि। असत्यकथकः भवान्। यदि आत्मनः सत्यकथकत्वं भवता प्रमाणीकरणीयं तर्हि सप्ताहाभ्यन्तरे भरणेन्द्रसम्बन्धिनी वास्तविकवार्ता भवता आनेतव्या। अन्यथा 'मम धेनुभ्यः भवान् विषं दातुम् उद्युक्तः आसीत्' इति न्यायाधिकारिणं विदिष्यामि" इति उक्तवान्।

भरणेन्द्रः अपि गोपालम् एवम् एव उक्तवान्। एतदनन्तरं रहसि मिलितौ शङ्कर-गोपालौ समालोचनं कृतवन्तौ— "महता चातुर्येण सज्जीकृते असत्यजाले अपि एतौ न पतितौ एव। इदानीं वा यदि आवां तयोः प्रियकरीं शत्रुसम्बद्धां वास्तविकवार्तां तौ न वदेव तर्हि आवयोः रहस्यं प्रकटितं भवेत्। राज्ञः गौरवस्य हानिः स्यात्। अतः एवं यथा न

भवेत् तथा प्रयत्नः करणीयः आवाभ्याम्" इति।

अत्रान्तरे ग्रामाधिकारिणः द्वारा गोभरवार्ता भूषणेन भरणेन्द्रेण च जाता। 'गोभरगोण्यः साक्षात् कृषिकेभ्यः एव दातव्याः, वणिक्तः अहं कदापि न स्वीकरिष्यामि' इति उक्तवान् भूषणः। 'गोभरविक्रयणकार्यम् अहं स्वीकरिष्यामि। कृषिकाः मत्तः योग्येन मूल्येन गोभरं क्रेतुम् अर्हन्ति' इति उक्तवान् भरणेन्द्रः। उभयोः अपि वचनं ग्रामे प्रसृतम्। अग्रे किं प्रवर्तेत इति द्रष्टव्यम् इति ज्ञातुम् इच्छतां ग्रामीणानां कुतूहलं प्रवृद्धम्।

अत्रान्तरे शङ्करेण एका वार्ता जाता— "भूषण-भरणेन्द्रयोः विचारं यावत्

ग्रामाधिकारी राजानं निवेदयति ततः पूर्वम् एव भरणेन्द्रः कञ्चित् दूतं राजसमीपं प्रेषयिष्यति। सः दूतः राजानं दृष्ट्वा भरणेन्द्रवचनैः राजानं वदति यत् गोभरः कृष्यर्थं नितराम् आवश्यकः एव इत्यतः सः कृषिकेभ्यः साक्षात् दातव्यः, मध्ये मध्यवर्तिनः न काऽपि अपेक्षा इति” इति।

वणिक् अहम् एव एतादृशीं वार्तां प्रेषयामि चेत् राजा मद्दिष्ये नितरां सुप्रीतः भविष्यति इति भरणेन्द्रस्य विचारः आसीत्।

एतं विषयं ज्ञात्वा शङ्करः भूषणं निवेदितवान्। तदा भूषणः सन्तोषं प्रकटयन्— “सन्तोषकरी वार्ता आनीता भवता। वणिक् एव राजानं निवेदितवान्।

इत्यतः राजा एतं प्रस्तावम् अवश्यम् अङ्गीकरिष्यति। ग्रामे गोभरवितरण- व्यवस्थाम् अहं स्वीकरिष्यामि। तदा वाणिज्यतन्त्राणि कानिचन ज्ञातानि भवन्ति। तदाधारेण अग्रे अहं वाणिज्यम् अपि कर्तुं शक्नुयाम्” इति उक्तवान्।

एषा वार्ता गोपालद्वारा भरणेन्द्रेण अपि ज्ञाता। सः सन्तोषं प्रकटयन् गोपालम् उद्दिश्य— “भवता एषा वार्ता आनीता यत् तत् महते लाभाय जातम्। अन्यथा अहं राजानं प्रति वार्तां प्रेषयन् स्ववृत्तेरेव कुठारप्रायः अभविष्यम्” इति उक्तवान्।

अनन्तरं ग्रामाधिकारी, शङ्करः, गोपालः च राजधानीं गतवन्तः। राजानं, मन्त्रिणं, विदूषकं च दृष्ट्वा प्रवृत्तं सर्वं निवेदितवन्तः।

“एवं तर्हि इदानीं मया किं करणीयम्?” इति पृष्टवान् राजा।

तदा ग्रामाधिकारी श्रीशरणः उक्तवान्— “प्रभो! ‘गोभरविक्रयणं भवता एव करणीयम् इति राजाज्ञा’ इति वार्ता भरणेन्द्रं प्रति प्रेषयत्। भूषणस्तु कृषिभूमयः वार्षिककृष्यर्थं मया कृषिकाधीनाः कृताः इति वदन् कृषिकद्वारा गोभरं प्राप्स्यति। यद्यपि तयोः परस्परं वैरम् अस्ति, किन्तु तद्व्याजेन तौ राजाज्ञां धिक्कर्तुं न अर्हतः। अविवेकेन कृतं कार्यम् आत्मनाशाय स्यात् इति तौ जानीतः” इति।

“महाबुद्धिमन्तौ एतौ यदि स्नेहेन भवतः

तर्हि वरम् अभविष्यत्" इति दीर्घनिःश्वासपूर्वकम् उक्तवान् राजा।

शङ्करः गोपालः च विदूषकम् उक्तवन्तौ— "आश्चर्यं नाम आवां पिशुनवचनानि बहूनि कल्पयित्वा उक्तवन्तौ, किन्तु तेषु तौ कदापि न विश्वसितवन्तौ। यदा सत्यविषयः उक्तः तदा क्षणमात्रेण तत्र विश्वासः कृतः ताभ्याम्। सत्यविषयं ज्ञातुम् उभाभ्याम् अपि का व्यवस्था आश्रिता इति तु न ज्ञायते" इति।

तदा विदूषकः हसन् उक्तवान्— "अत्र विशेषव्यवस्था काऽपि नास्ति। भूषणः भरणेन्द्रः च शत्रोः बृद्धिमत्तायां विश्वासं कुरुतः। तौ जानीतः यत् ऊहितम् असाध्यम् एव कार्यं मम शत्रुः करोति इति। भवन्तौ सामान्यानि पिशुनवचनानि कल्पयित्वा उक्तवन्तौ। अतः तत्र तौ न विश्वसितवन्तौ। तौ सदा विवेकेन व्यवहरतः। विवेकेन द्वेष-स्पर्धा-वञ्चनादिषु प्रवृत्तौ न भवतः। विवेकिनौ वैरिणौ एतौ। एतयोः कारणतः

जनहितम् एव सिद्धयति" इति।

राजा क्षणकालस्य चिन्तनस्य अनन्तरम्— "एवं तर्हि गुप्तचरैः या सामान्या वार्ता आनीता तस्यां विश्वस्य आक्रमणं न करणीयम् इति खलु तात्पर्यं सिद्धम्? विवेकिनौ वैरिणौ इव अस्माभिः व्यवहरणीयम् इति श्रीशरणस्य आशयः इव भाति। अतः एव सः शत्रुदेशाक्रमणक्रमः झटिति मास्तु इति सूचितवान्" इति उक्त्वा श्रीशरणस्य मुखं प्रश्नार्थकदृष्ट्या दृष्टवान्।

तदा श्रीशरणः विनयेन— "विवेकिनोः वैरिणोः मध्ये निवसता मया यः विवेकः प्राप्तः तदाधारेण किमपि सूचितम्। सूक्ष्मग्राहिणा भवता सुविचिन्त्य यत् निर्णीतं तत् अयुक्तम् इति मया कथं वा वक्तुं शक्येत" इति उक्तवान्।

एवं भूषण-भरणेन्द्रयोः शत्रुतां दृष्ट्वा विवेकं प्राप्तवान् राजा शत्रूणां विषये जागरुकतया व्यवहरन् योग्येन मार्गेण प्रजाः पालितवान्।

तरणे असमर्थाः मण्डूकाः

राघवपुत्रमुमके ग्रामे कश्चित् कृषकः आसीत्। सः कृषिक्रयार्थं कस्माञ्चित् कुसीदवाणिजः सकारात् ऋणरूपेण किञ्चित् धनं स्वीकृतवान्। बहूनि दिनानि अतीतानि। कृषिकः ऋणं प्रत्यर्पयितुं न शक्तवान्, अपि च प्रमुखकार्यालयं पुनरापि किञ्चित् ऋणं स्वीकृतवान्। मूलधनस्य वृद्धिः दिने दिने अधिकं अभवत्। तथापि कृषिकः ऋणं प्रत्यर्पयितुं न शक्तवान्। एतेन कारणेन कुसीदवाणिजः कृषिकस्य क्षेत्रं स्वायत्तीकृतवान्। कोऽपि कृषिकस्य साहाय्यं न कृतवान्। तदग्रामस्य अधिकारी अपि कृषिकस्य साहाय्यं न कृतवान्। एतेन दुःखितः कृषिकः महाराजसमीपं गत्वा स्वकस्यां परिस्थितिं निवेदितवान्। राजा कुसीदवाणिजम् आनाय्य कृषिकस्य परतः न्यायविचारणम् आरब्धवान्—

प्रथमं राजा कृषिकं पृष्ठवान्— “कुसीदवाणिजः सकारात् स्वीकृतम् ऋणं भवता प्रत्यर्पणीयं खलु! एतत् न जानासि वा भवान्?” इति।

तदा कृषिकः— “ऋणप्रत्यर्पणस्य ज्ञानेन किं प्रयोजनं प्रभो! किं मण्डूकाः तरणं न जानन्ति? किन्तु अस्माकं ग्रामस्य मण्डूकाः पञ्चसु वर्षेषु अपि तरणं न जानन्ति। अतः ऋणप्रत्यर्पणज्ञानम् अस्ति उत न इति कथनेन किं प्रयोजनम्?” इति।

कृषिकस्य वचनं श्रुत्वा राजः पार्श्वे उपविष्टः मन्त्री उक्तवान्— “एषः कृषिकः उन्मत्तः स्यात्। न्यायविचारणसमये मण्डूकानां तरणाविषयः अप्रस्तुतः खलु!” इति।

तदा राजा मन्दहासपूर्वकं मन्त्रिणम् उक्तवान्— “एतस्य कृषिकस्य ऋणप्रत्यर्पणं करीयत्वा कृषिकस्य कुटुम्बस्य धनसाहाय्यं करोतु” इति।

अनन्तरं राजा कृषिकम्— “भवद्ग्रामीणाः मण्डूकाः यदा तरणं जानन्ति, तदा इदानीं भवत्परतया कुसीदवाणिजे अस्माभिः यत् धनं दत्तं तत् अस्मभ्यं दातव्यं भवता” इति उक्त्वा कृषिकं प्रेषितवान्।

राज-कृषिकयोः सम्भाषणस्य गूढार्थम् अज्ञात्वा मन्त्री सन्देहेन महाराजं पृष्ठवान्।

राजा मन्त्रिणः आशयं ज्ञात्वा उक्तवान्— “पञ्चवर्षः वर्षेभ्यः ग्रामे वृष्टिः नास्ति। तस्मात् फलसमृद्धिः अपि नास्ति इति सूचयितुं सः कृषिकः एव भद्रमन्यन्तरेण उक्तवान्” इति।

तपः परित्यज्य आकाशमार्गेण अयोध्याम्
उद्दिश्य प्रस्थितः हनुमान् मध्येमार्गं बाल्मीकेः
आश्रमे अवतीर्णः। बाल्मीकिमहामुनिं
नमस्कृत्य— “मुनिवर्य! रामस्य जीवने कथम्
एवं प्रवृत्तम्?” इति पृष्ठवान्।

तदा बाल्मीकिः— मन्दहासपूर्वकम्
उक्तवान्— “आञ्जनेय! वाषाङ्गना इव
नृपनीतिः अनेकरूपा इति वचनं श्रुतं खलु
भवता? राज्यपालनम् अतिकष्टोरम्।
प्रजानाम् अभिप्रायं पुरस्कृत्य अनिच्छता अपि
राजा बहूनि कार्याणि करणीयानि भवन्ति।
शम्भुकवधः, सीतापरित्यागः इत्यादीनि अत्र
उदाहरणानि। सीता न परित्यक्ता चेत् किम्
अर्थावाप्यत् इति सन्देहः अस्माकं मनसि

उत्पद्येत। महात्मानः चरित्रं जीवने परमश्रेष्ठं
भावयन्ति। ते प्राणान् त्यक्तुम् अपि सिद्धाः
भवन्ति, किन्तु कदापि अपवादं न सहन्ते। एवं
स्थिते अपवादनिवारणार्थं रामः सीतां
परित्यक्तवान् इत्यत्र किम् आश्चर्यम्?
रामेण सीता परित्यक्ता इत्यस्य तात्पर्यं रामः
सीतायां प्रीतिमानु न आसीत् इति न।
प्राणसमाम् अपि परित्यक्तवतः रामस्य
परमोत्कृष्टतां प्रदर्शयति एषा घटना। हे, सर्वे
विधिर्विर्लसितम्” इति।

सीता यत्र वर्तते स्म तं कटीरं, यं वृक्षं
लक्ष्यीकृत्य लवकुशी वाणप्रयोगं कुरुतः स्म तं
वृक्षम्, अन्यानि स्थलानि च हनुमान् श्रद्धया
दृष्टवान्। सीता यत्र सञ्चारं कृतवती तां भूमिं

हनूमान् उक्तवान्— "अहं हनूमान्। रामं द्रष्टुम् आगतवान् अस्मि" इति।

"भवान् एव हनूमान् इत्यत्र कथं विश्वासः करणीयः? गदादीनां ग्रहणात् भासते यत् भवान् कश्चन मायावी स्यात् इति। मारीचस्य बन्धुः वा भवान्?" इति वदन् लवः धनुर्पि बाणं योजितवान्।

"यावत् भवान् आत्मनः आज्ञनेयत्वं न प्रमाणीकरोति तावत् इतः पदमात्रम् अपि चलितुं नार्हति" इति दृढस्वरेण उक्तवान् कुशः।

"हनूमान् प्रतापशाली इति श्रूयते। एवं तर्हि स्वप्रतापं प्रथमं प्रदर्शयतु, येन भवतः हनूमत्त्वम् अस्माभिः ज्ञायेत" इति उक्तवान् लवः।

हनूमान् पर्वताकारं प्राप्य लवकुशौ उन्नीय स्कन्धयोः उपवेश्य आकाशमार्गम् आश्रित्य अयोध्यां परितः सरयूं परितः च परिक्रमणं कृतवान्। ततः लवकुशौ अवतार्य नक्षत्रलोकं स्पृशन् विश्वरूपं दर्शितवान्, यच्च रूपं पूर्वं सीतायै दर्शितम् आसीत्। ततः पुच्छं दीर्घीकृत्य तेन दुर्गं निर्मितवान्। ततः लवकुशौ भुजयोः उपरि आरोप्य— "पूर्वं महिरावणसंहारानन्तरं मया रामलक्ष्मणौ एवम् एव आनीतौ" इति वदन् दुर्गाभिन्तेः उपरि सञ्चारं कृतवान्।

तदा लवः कुशश्च— "आज्ञनेयवर्य! भवतः प्रतापं द्रष्टुम् इच्छन्ती आवां तथा

भक्त्या नमस्कृत्य मूर्तिकां ललाटे शिरसि च धृतवान्। अनन्तरम् आकाशमार्गेण आगत्य सः अयोध्यां प्राप्य राजभवनस्य पुरतः स्थिते उद्याने अवतीर्णः।

तत्र लवकुशौ धनुर्विद्यायाः अभ्यासं कुर्वन्तौ आस्ताम्। तयोः पुरतः बाणैः निर्मितम् एकस्तम्भात्मकं भवनम् आसीत्। अदृष्टपूर्वं हनूमन्तं दृष्ट्वा लवकुशौ नेत्रसङ्केतेन भावविनिमयं कृत्वा युगपत् बाणप्रयोगम् आरब्धवन्तौ। एवं बाणप्रयोगेण तौ हनूमन्तं परितः बाणैः वृत्तिं निर्मितवन्तौ।

"अये। मायाविन्! कः भवान्?" इति कोपमिश्रितेन स्वरेण पृष्ठवान् लवः।

तौ महता आनन्देन कुतूहलेन च पश्यन्

अभिनीतवन्तौ। आवयोः औद्धत्यं क्षाम्यन्
कृपया" इति मन्दहासपूर्वकं वदन्तौ क्षमां
प्रार्थितवन्तौ।

"भवतोः अपेक्षां जानन् अहमपि सर्वं
दर्शितवान्" इति हनूमान् अपि हसन्
उक्तवान्।

ततः लवः कुशश्च हनूमतः एकैकं हस्तं
गृहीत्वा सन्तोषेण तं रामसमीपं नीतवन्तौ।

हनूमतः दर्शनात् रामस्य नेत्राभ्याम्
अश्रूणि आगतानि। दुःखकारणतः
अवरुद्धकण्ठः सः किमपि वक्तुं न शक्तवान्।
तदा हनूमान् रामं विनयेन नमस्कृत्य—
"प्रभो! पामरः इव भवान् अपि अश्रूणि
स्रावयति खलु? किम् एतत्? राज्यपालनं नाम
कण्टकाकीर्णः मार्गः इति भवान् जानाति एव।
राज्ञा सर्वविघ्नत्यागाः अपि करणीयाः
भवन्ति। अन्यच्च वयं सर्वे दैवेच्छानुगुणं
व्यवहरामः खलु? भवता यद्यत् क्रियते तत्
महता उद्देशेन क्रियते। पामराः केचन भवतः
व्यवहारस्य औचित्यम् अवगन्तुं न शक्नुयुः।
किं तेन?" इत्येवं वदन् रामस्य सान्त्वनं
कृतवान्।

तदा रामः दीर्घं निश्श्वस्य— "आञ्जनेय!
भवतः दर्शनात्, वचनानां श्रवणात् च मम
उद्वेगः किञ्चिदिव उपशान्तः।
सीतावियोगाग्निः मां दहति। तत्रापि यदि
यागविधिः निर्विघ्नं न परिसमाप्येत तर्हि मम
जीवनं निष्फलं स्यात्। यागाश्वः इदानीं

मणिपुरादंश गच्छन् अस्ति इति वार्ता श्रुता
मया। इतः परम् अश्वरक्षणभारः भवतः
उपरि निक्षिप्यते मया। अतः एव भवन्तम्
अहम् आनायितवान्। मम त्रयः सहोदराः
अश्वम् अनुसृत्य गताः सन्ति। भवान् तान्
अनुसरतु" इति उक्तवान्।

एताम् आज्ञां शिरसा वहन् हनूमान् रामस्य
अनुज्ञां प्राप्य गदा स्कन्धे आरोप्य ततः
निर्गत्य आकाशमार्गम् आश्रितवान्।

हनूमान् यदा आकाशमार्गेण गच्छन्
आसीत् तदा केकारण्ये केनचित् राक्षसेन सह
उपविश्य सुरापानं कुर्वती विजयगानमग्ना
नृत्यन्ती काचित् राक्षसी तेन दृष्टा। 'का
एषा?' इति चिन्तयन् हनूमान् सूक्ष्मरूपं धृत्वा

रजकपत्नी इव अभिनयन्त्या भवत्या सम्यक् एव व्यवहृतम्। भवत्याः व्यवहारं दृष्ट्वा पिशाची अपि लज्जाम् अनुभूतवती स्यात्” इति प्रशंसावचनानि उक्तवान् राक्षसः।

करालकण्ठः शतकण्ठस्य रावणस्य सहोदरः। रणरङ्गात् कथमपि आत्मानं संरक्ष्य सः प्रतीकारसाधनेच्छया अयोध्यां गत्वा रजकः इव व्यवहृतवान् आसीत्। रावणस्य सहोदरी शूर्पणखा जीवति स्म। कदाचित् काकतालीयन्यायेन सा अपि प्रतीकारसाधनार्थं रजकपत्नीवेषं प्राप्तवती आसीत्।

उभौ अपि बुभुक्षया पीडितौ सन्तौ मानवस्य ग्रहणार्थम् अयोध्यायाम् अटतः स्म। एवम् अटन्तौ तौ परस्परम् अभिमुखम् आगतवन्तौ। मानवरूपा शूर्पणखा हावभावादिभिः कटाक्षपातैः च करालकण्ठम् एकान्तप्रदेशं नीतवती। 'जनरहितप्रदेशः यदा प्राप्यते तदा एषा स्वादनीया' इति निश्चित्य मानवरूपः करालकण्ठः तस्याम् अनुरक्तम् अभिनयन् ताम् अनुसृतवान् आसीत्।

जनरहिते प्रदेशे शूर्पणखा राक्षसरूपं प्राप्य तं खादितुं मुखम् उद्घाटितवती। 'भवती अपि राक्षसकलीया वा?' इति पृच्छन् करालकण्ठः अपि राक्षसरूपं धृतवान्। अनन्तरं तौ परस्परं समालोच्य पुनरपि रजकदम्पतीवेषं धृत्वा जनसहिते मार्गे कलहम् अभिनीय रामं सम्यक्

समीपस्थस्य वृक्षस्य उपरि उपविष्टवान्। अल्पे एव काले तयोः सुरापानं, गानं, नृत्यं च समाप्तम्। तौ वृक्षस्य अधः उपविश्य वार्तालापे मग्नौ जातौ। हनूमान् जागरूकतया तयोः सम्भाषणं श्रुतवान्।

“शत्रुशेषः न स्यात् इति प्राज्ञाः वदन्ति। रामः एतत् न जानाति। शत्रुशेषभूतौ आबाम् अस्माकं सहोदराणाम् इच्छां पूरितवन्तौ। करालकण्ठ! तस्मिन् दिने भवान् रजकवेषं प्राप्य स्वकीयेन करालेन कण्ठेन बहू सम्यक् आक्रोशनं कृतवान्। गर्दभस्य कण्ठध्वनिम् अपि अतिशोते स्म अवतः ध्वनिः” इति उक्तवती राक्षसी।

“शूर्पणखे! भवती अपि तथैव।

निन्दित्वा अरण्यं प्रत्यागतवन्तौ आस्ताम्।

"सः हनूमान् पर्वते तिष्ठन् नासिकां गृहीत्वा तपः आचरति इति तु अस्माकं परमसीभाग्यम्" इति सन्तोषेण उक्तवान् करालकण्ठः।

"अये, तस्य हनूमतः नाम मा उच्चारयतु पुनः। तन्नामश्रवणात् मम कोपः वर्धते" इति उक्तवती शूर्पणखा।

"कोपः वर्धते उत भीतिः?" इति हसन् स्पृष्टवान् करालकण्ठः।

"अग्रजेन मदर्थं निर्मितं स्वर्णभवनं नाशितवान् अस्ति सः कपिः। कपिस्मरणात् दर्शनात् वा मम भीतिः कथं स्यात्? मम तु तस्मिन् उग्रः क्रोधः" इति वदन्ती शूर्पणखा लङ्कादहनं स्मरन्ती स्वस्पृष्टं मन्दं स्पृष्टवती।

लङ्कादहनसमये यदा भवनानि दग्धानि तदा अट्टाधारिकायाः पतनात् शूर्पणखायाः पृष्ठभागः दग्धः आसीत्। तद्वा उत्पन्नः किणः इहोऽपि स्फुटं दृश्यते स्म। तं किणं पश्यन् करालकण्ठः— "अहो, स च किणः इतोऽपि न अपगतः वा? अस्तु तावत्। स्वर्णभवनं नष्टं चेदापि भवनस्मारकः किणः तु अस्ति एव" इति हसन् उक्तवान्।

"है। अलम् उपहासेन। प्राचीनम् अपमानस्मृतिं मा उद्बोधयतु। सः दुष्टः हनूमान् एव एतस्य सर्वस्य कारणम्" इति उक्तवती शूर्पणखा।

"सत्यम् एतत्। तस्य दुष्टस्य स्मरणं मयि

अपि कोपं जनयति। लङ्कानाशस्य हेतुः सः एव" इति उक्तवान् करालकण्ठः।

"किम् इदानीं कोपप्रदर्शनिन? रणरङ्गे तु तं मारयितुं न शक्तवान् भवान्। प्रत्युत ततः प्रहारं प्राप्य रणरङ्गात् पलाय्य आगतवान्। अपूर्वा प्रतीकाररीतिः भवतः" इति उक्तवती शूर्पणखा।

"तदानीं पलायितवान् स्याम्। किन्तु प्रतीकारः इदानीं साधितः एव। अन्यच्च तदानीम् अहं पलायितः इत्यतः इदानीं सुन्दरी राक्षसी भवती प्राप्ता मया" इति उक्तवान् करालकण्ठः।

"इतः परम् आवाम् इतः सुदूरं प्रदेशं गत्वा सुखेन जीवनं यापयाम" इति उक्तवती

मम नखानाम् उग्रता तु तीक्ष्णा अस्ति एव।
अतः अनालोच्य किमपि मा वदतु भवान्”
इति उक्तवती शूर्पणखा।

“स च अश्वः मारणीयः आवाभ्याम्” इति
उक्तवान् करालकण्ठः।

“किमर्थं मारणीयः सः? तेन किं वा
अपकृतम्?” इति पृष्ठवती शूर्पणखा।

“अश्वेन किमपि न अपकृतम्। किन्तु
रामेण बहुधा पीडा दत्ता खलु? तदर्थम् एषः
क्रमः। यागाश्वः नष्टः चेत् रामस्य यागः
अपूर्णः भविष्यति। सीतावियोगतप्तः रामः
एतया घटनया मृतप्रायः भवेत्। अतः अश्वः
मारणीयः इति उक्तं मया” इति उक्तवान्
करालकण्ठः।

“एवं वा? तर्हि अश्वम् अवश्यं मारयाम।
अश्वस्य शिरसः मांसं परमरुचिकरम् इति
श्रुतं मया” इति उक्तवती शूर्पणखा।

“सदा खादनचिन्ता एव भवत्याः” इति
वदन् ततः उत्थितवान् करालकण्ठः।

तदा हनूमान् वृक्षस्य शाखां कर्तयित्वा
तयोः उपरि पातितवान्।

“अस्माकं पितरः आवयोः योजनां श्रुत्वा
पुष्पवृष्टिं कुर्वन्तः सन्ति इति भाति” इति
उक्तवती शूर्पणखा।

“न पुष्पाणि पतितानि मूर्खे! पर्णानि
पतन्ति सन्ति” इति उक्तवान् करालकण्ठः।

“पुष्पवृष्टिः वा पर्णवृष्टिः वा, किं तेन?
कार्यसिद्धये शीघ्रं गच्छाव तावत्” इति

शूर्पणखा।

“तथा गमनात् पूर्वम् अन्यत् कार्यं
करणीयम् अस्ति। रामस्य यागाश्वः ग्रहणीयः
आवाभ्याम्” इति उक्तवान् करालकण्ठः।

“अहो, उत्तमा सूचना। तम् अश्वं गृहीत्वा
तस्य उपरि उपविश्य प्रयाणं करवाव” इति
उक्तवती शूर्पणखा।

“प्रथमं ग्रहणम्। अनन्तरं प्रयाणस्य
विचारः” इति उक्तवान् करालकण्ठः।

“अये, अलम् अविवेकेन। अहं यत् वदामि
तत् भवेत् एव। यदि भवान् विरोधं कुर्यात्
तर्हि घोरः परिणामः सम्मुखीकरणीयः भवेत्
भवता। तस्य वराकस्य लक्ष्मणस्य कारणतः
मम नासिका कर्णौ च नष्टाः स्युः नाम। किन्तु

वदन्ती शूर्पणखा करालकण्ठस्य हस्तं
गृहीतवती।

उभौ अपि यदा ततः प्रस्थितवन्ती तदा
हनूमान् स्वस्य पृच्छं दीर्घीकृत्य तयोः पुरतः
पातितवान्। "अहो महासर्पः!" इति भीत्या
उक्तवान् करालकण्ठः।

शूर्पणखा पृच्छं परीक्ष्यादृष्ट्वा— "मूखं!
हनूमतः पृच्छम् एतत्। आवयोः वधार्थं
प्रेषितः यमपाशः एषः" इति भीत्या वदन्ती
आक्रन्दनं कृतवती शूर्पणखा।

"अये अविर्वेकनि! भवत्याः भ्रान्तिः।
हनूमान् दूरे कत्रापि तपः कृन्तुं अस्ति। तस्य
अत्र उपस्थितिः कथं भवेत्? व्यर्थः भ्रमः
भवत्याः" इति उक्तवान् करालकण्ठः।

"अहं तत् पृच्छं सम्यक् स्मरामि।
लङ्कादाहस्य कारणम् एतत् एव पृच्छम्"
इति उक्तवती कम्पमाना शूर्पणखा।

एतत् श्रुत्वा करालकण्ठः ततः
पलायनार्थम् उद्युक्तः। "अये भीरो, माम्
अत्रैव परित्यज्य गन्तुम् इच्छति वा भवान्?"

इति वदन्ती शूर्पणखा करालकण्ठस्य हस्तं दृढं
गृहीतवती।

वृक्षात् अवतीर्णः हनूमान् घोरं रूपं धृत्वा
तयोः पुरतः प्रत्यक्षः अभवत्। तदा तौ राक्षसौ
कीचकुर्वन्तौ ततः धावितुम् उद्युक्ता। एतेन
क्रुद्धः हनूमान् पार्श्वस्थं पर्वतशिखरम् उन्नीय
तयोः उपरि पातितवान्। पर्वतस्य अधः
स्थितौ तौ तत्रैव प्राणैः वियुक्ता जाता।

एवं शत्रुशेषस्य निर्मूलनात् सन्तुष्टः
हनूमान् सिंहगर्जनेन अरण्ये प्रतिध्वनिम्
उत्पादयन् आकाशमागम्य आश्रित्य
मणिपुरम् उद्दिश्य निर्गतवान्।

हनूमान् आकाशमार्गेण गच्छन् वनानि,
पर्वतान् च अतिक्रम्य, गङ्गानदीं चापि
अतिक्रम्य मणिपुरराज्यपरिसरं प्राप्तवान्।

तावता मणिपुरस्य राजधान्याः परिसरे
आकाशे काचित् विद्युत्सदृशी कान्तिः
महाध्वनिम् उत्पाद्य वेगेन गच्छन्ती हनूमता
दृष्टा। हनूमान् अपि विद्युद्वेगम् आश्रित्य तां
कान्तिम् अनुसृतवान्।

वनदेवतानुग्रहः

रामनाथस्य पिता दिवङ्गतः। पितुः मरणानन्तरं रामनाथः वाणिज्यम् आरब्धवान्। वाणिज्ये रामनाथस्य अनुभवः न आसीत् इत्यतः सः वाणिज्ये महतीं हानिं प्राप्तवान्। तत्कारणतः क्षणम् अपि कृतवान् सः। क्षणात् भुक्तः भवितुम् इच्छन् रामनाथः पित्राजितं गृहं विक्रीय पत्नीपुत्रैः सह पत्न्याः मातृग्रामं गतवान्।

तस्मिन् ग्रामे रामनाथस्य पत्न्यै तस्याः पितामहया दत्तं मुच्छदेन निर्मितं गृहम् आसीत्। रामनाथः तस्य पत्नी च तस्मिन् गृहे वासं कृतवन्तौ। अनन्तरं रामनाथस्य चिन्ता उत्पन्ना यत्— अग्रे जीवननिर्वहणार्थं किं करणीयम्? इति।

रामनाथस्य पत्नी चण्डी, कोपस्वभावा च। सा जीवननिर्वहणं महतीं समस्यां चिन्तयन्तम् उपविष्टं पतिं दृष्ट्वा कोपेन—

"किमर्थम् एतावती चिन्ता? अरण्यं गत्वा काष्ठानि आनयतु। काष्ठानां विक्रयणेन जीवनं यापयितुं शक्यते। एतत् सर्वं मया बोधनीयं वा?" इति पृष्ठवती।

रामनाथः पत्न्याः वचनं श्रुत्वा परशुं स्वीकृत्य 'किं करोमि? एतत् सर्वं मम ललार्तालिखितम्। कस्यचित् वृक्षस्य छेदनं करोमि। वृक्षः यदा शुष्कः भवति तदा ततः काष्ठानि सहगृह्य नगरे तानि विक्रेतुं शक्नोमि' इति चिन्तयन् अरण्यं गतवान्। परशुना वृक्षस्य छेदनार्थम् उद्युक्तः च।

अपरक्षणे एव— "रामनाथ! तिष्ठतु" इति वदन्तीं हरितवर्णशाटिकाधारिणीं काञ्चित् महिलां दृष्टवान् रामनाथः।

रामनाथः क्षणकालं यावत् दिग्भ्रान्तः। अपरक्षणे एव आत्मानं निगृह्य तां महिलां नमस्कृत्य किमपि वक्तुम् उद्युक्तः। तार्वात्

काले सा एव रामनाथं पृष्ठवती— "रामनाथ! किमिदम् अकार्यं भवतः? वनदेव्याः छेदनं भवतः मनः कथम् अङ्गीकरोति?" इति।

तदा रामनाथः उक्तवान्— "अम्ब! भवती मम दारिद्र्याविषयम् जानाति इति चिन्तयामि। अतः अद्य आरभ्य काष्ठानां विक्रयणेन धनं सम्पाद्य मम कुटुम्बपोषणं करोमि इति चिन्तितवान् अस्मि" इति।

रामनाथस्य वचनं श्रुत्वा सा महिला उक्तवती— "अहं वनदेवी अस्मि। अहं भवतः साहाय्यं करोमि" इति वदन्ती हस्तेन शब्दं कृतवती। अपरक्षणे एव काचन श्वेतधेनुः तत्र आगता।

पुनः वनदेवी— "एतां धेनुं भवान् गृहं

नयतु। भवान् वा भवतः पत्नी वा यावत् इच्छति तावत् क्षीरं दास्यति एषा धेनुः। इतः परं वृक्षम् मा कर्तयतु" इति रामनाथम् उक्त्वा अदृश्या जाता।

एतेन रामनाथः अतीव सन्तुष्टः। परशुं स्कन्धे आरोप्य धेन्वा सह सः गृहं गतवान्।

पत्युः आगमनम् एव प्रतीक्षणाया आसीत् तस्य पत्नी मन्दाकिनी। यदा पतिः गृहसमीपम् आगतवान् तदा पत्नी कोपेन— "किं रिक्तहस्तः आगच्छन् अस्ति भवान्? कुत्र काष्ठानि?" इति पृष्ठवती।

तदा रामनाथः— "मन्दाकिनि! काष्ठानि किमर्थम्? कामधेनुसदृशी धेनुः आनीता मया। पश्यतु" इति वदन् वने प्रवृत्तं सर्वं पत्नीम् उक्तवान्।

पत्युः वचने विश्वासः न उत्पन्नः मन्दाकिन्याः। अतः सा एकं घटम् आनीय दोहनम् आरब्धवती। घटः क्षीरेण पूर्णः। तथापि धेनुः क्षीरं ददती एव अस्ति। एतेन मन्दाकिनी सन्तुष्टा। अनन्तरं रामनाथः क्षीरं स्वीकृत्य नगरं गतवान्। तत्र विक्रयणं कृत्वा तेन धनेन गृहार्थम् आवश्यकानि वस्तूनि आनीतवान्।

एवमेव सप्ताहः अतीतः। एकस्मिन् प्रातःकाले मन्दाकिनी कोपेन पतिम् उक्तवती— "दोहनं कृत्वा कृत्वा धान्ती मम हस्ती। एतां धेनुं स्वीकृत्य पुनः वनं गच्छतु। वनदेव्यै एतां दत्त्वा अन्यत् किमपि उत्तमं

वस्तु आनयतु, येन अस्माकं कष्टं न स्यात्। सा अन्यत् न ददाति चेत् पुनः वृक्षच्छेदनं करोमि इति तां भाययतु" इति।

रामनाथः पत्न्याः वचनानुसारं धेन्वा सह अरण्यं गतवान्। कस्याचित् वृक्षस्य च्छेदने उद्युक्तः च। तदा वनदेवी पुनः प्रत्यक्षा भूत्वा पृष्टवती— "रामनाथ! पुनः किमर्थं मूर्खताम् आचरति भवान्?" इति।

तदा रामनाथः— "किं करोमि अम्ब! 'दोहनं कर्तुं मया न शक्यते' इति वदति मम पत्नी" इति उक्तवान्।

रामनाथस्य वचनं श्रुत्वा वनदेवी करताडनपूर्वकं शब्दं कृतवती। अपरक्षणे एव तत्रत्या श्वेतधेनुः अदृश्या जाता। तस्मिन् स्थाने काचित् कृष्णवर्णीया कारण्डवी दृष्टा।

वनदेवी रामनाथम्— "एतां कारण्डवीं नयतु। अण्डं ददातु इति भवान् वदति चेत् एषा यद्येष्टम् अण्डानि दास्यति" इति उक्त्वा अदृश्या जाता।

रामनाथः कारण्डवीं स्वीकृत्य गृहं गतवान्। अरण्ये प्रवृत्तं सर्वं ज्ञात्वा मन्दाकिनी महता सन्तोषेण— "हे कारण्डवि! अण्डानि ददातु" इति उक्तवती।

अनुक्षणं कारण्डवी एकस्य अनन्तरम् एकम् इति बहूनि अण्डानि दत्तवती। रामनाथः अण्डानि नगरं नीत्वा विक्रीय आगतवान्। एवम् अण्डानां विक्रयणेन रामनाथस्य जीवनं निरातङ्कं प्रचलति स्म।

दश दिनानि अतीतानि। एकस्मिन् दिने मन्दाकिनी पतिम् उक्तवती— "प्रतिदिनम्

एतां कारण्डवीम् 'अण्डानि ददानु, अण्डानि ददातु' इति उक्त्वा उक्त्वा श्रान्ता अहम्। मम कण्ठध्वनिः एव नष्टः। अतः एतां कारण्डवीं वनदेव्यै दत्त्वा इतोऽपि उत्तमम् उपयोगयोग्यं किमपि आनयतु। परशुं नेतुं मा विस्मरतु। यदि सा न ददाति तर्हि वृक्षस्य छेदनं करोमि इति वदन् तां भाययतु" इति।

अनन्तरदिने रामनाथः कारण्डवीं स्वीकृत्य अरण्यं गतवान्। वृक्षं छेत्तुम् उद्युक्तः च। तदा वनदेवी प्रत्यक्षा भूत्वा— "रामनाथ! कीदृशी मूर्खता भवतः? किमर्थम् एवम् आचरति भवान्?" इति पृष्ठवती।

तदा रामनाथः पत्न्या उक्तं सर्वं वनदेवीं निर्बोधितवान्। इदानीं वनदेवी पुनः

करताडनेन शब्दं कृतवती। तदा कारण्डव्याः स्थाने एकः मृदघटः दृष्टिगोचरः जातः।

"रामनाथ! इदानीं भवते अक्षयपात्रम् एव यच्छन्ती अस्मि। भवान् वा भवतः पत्नी वा यम् आहारं प्रार्थयतः तं ददाति एतत् पात्रम्। इतः परं वा वृक्षान् मा कर्तयतु। सुखेन जीवतु भवान्" इत्युक्त्वा अदृश्या जाता वनदेवी। अक्षयपात्रं स्वीकृत्य गृहं गतवान् रामनाथः।

अक्षयपात्रं द्रष्टवत्याः मन्दाकिन्याः महान् सन्तोषः। ती स्वगृहम् एव भोजनालयरूपेण परिवर्तितवन्ती।

पञ्चदशदिनाभ्यन्तरे एव एतस्मिन् कार्ये जामिता उत्पन्ना मन्दाकिन्याः। सा पतिं रामनाथं कोपेन उक्तवती— "यदा जनाः आगच्छन्ति तदा भोजनं दातव्यम्। पुनः पत्रादीनि अपनीय भोजनशाला गोमयेन उपलेपनीया।

एतादृशकार्याणां निश्चितसमयः तु नास्ति एव। धिक् एतादृशकार्यम्! सा वनदेवता भवन्तं विनोदसाधनं भावितवती अस्ति। श्वः अहम् एव भवता सह वनम् आगमिष्यामि। एतत् मृत्पात्रं तस्याः पादमूले क्षिप्त्वा अपूर्वं किमपि प्राप्स्यामि। पश्यन्, मम सामर्थ्यम्" इति।

अनन्तरदिने मन्दाकिनी अक्षयपात्रं स्वीकृत्य पत्या सह अरण्यं गतवती। पतिं वृक्षच्छेदनं करोतु इति आदिष्टवती। रामनाथः वृक्षच्छेदनायम् उद्युक्तः।

तदा वनदेवता प्रत्यक्षीभूय— "अयं मूर्खः!

अक्षयपात्रं प्राप्य अपि अर्तुपितः वा भवतः?
एतत्सन्दर्भे पत्नी अपि अत्र आनीता भवता”
इति उक्तवती।

तदा मन्दाकिनी अग्रे आगत्य— “अये,
एतादृशं मृत्पात्रं मम पत्ये किमर्थं दत्तम्?
मुखः मम पतिः अविचायं भवत्या दत्तं
स्वीकरोति। अतः अत्र आगतं मया एव। यदि
भवती गोणीमितं सुवर्णं दद्यात् तर्हि वयम् अत्र
पुनः न आगच्छेम। किम् एतादृशैः क्षुद्रैः
मृत्पात्रादिभिः? किं वयं भिक्षुकाः?” इति
वदन्ती अक्षयपात्रं बलात् भूमौ पातितवती।

एतत् दृष्ट्वा वनदेवी अनुकम्पामिश्रितेन
स्वरेण— “भवत्या घटः न भञ्जितः, प्रत्युत
स्वभाग्यम् एव भञ्जितम्। मया यत् दत्तं तत्
प्रत्यापितं चेदेव अहम् अन्यत् दातुं शक्नुयाम्।

अन्यथा न” इति उक्तवती।

तदा मन्दाकिनी कोपमिश्रितया दृष्ट्वा पतिं
पश्यन्ती— “किं रे, असहायः इव मीनं
स्थितवान् भवान्? है, कतयत् वृक्षान्।
अरण्यम् एव नाशायाम वयम्” इति
उक्तवती।

पत्न्याः वचनं तिरस्कृतम् अशक्नुवन्
रामनाथः वृक्षच्छेदनार्थम् उद्युक्तः।
“एतस्मिन् अरण्ये एकम् अपि वृक्षं चेतुं न
शक्नोति भवान्” इति रामनाथम् उक्त्वा
वनदेवता अदृश्यता गतवती।

अनन्तरक्षणे एव रामनाथस्य हस्तान्
परशुः पातितः। तदीयां हस्तीं शक्तिहीनीं
जातीं।

पत्युः एतादृशीं दुर्गतिं दृष्ट्वा मन्दाकिनी

अश्रुणि स्रावयन्ती— "अस्मान् क्षाम्यतु अम्ब! एतादृशं कठोरं दण्डं मा विदधातु कृपया" इति अदृश्यतां गतां वनदेवताम् उद्दिश्य वदन्ती रोदनं कृतवती।

वनदेवता पुनः दुष्टगोचरा न जाता। अनन्यर्गातकी रामनाथः मन्दाकिनी च गृहं प्रत्यागतवन्ती। वनदेवता कदाचित् वा कृपां प्रदर्शयेत् इति मन्दाकिन्याः आशा। अतः सा प्रतिदिनं वनं गत्वा वनदेवताम् उद्दिश्य बहुविधप्रार्थनां करोति। सायं प्रत्यागमनसमये अरण्ये लब्धानि फल-कन्दादीनि गृहम् आनयति। तेषां विक्रयणतः यत् धनं प्राप्यते तदेव तस्याः कुटुम्बस्य आधारः जातः।

दिनानि गतानि। मन्दाकिनी स्वगृहं परितः स्थिते स्थले फलदायकानि सस्यानि आरोपितवती। शाकोद्यानम् अपि सज्जीकृतं तया। एवं पञ्चवर्षाभ्यन्तरे तस्याः आयः प्रवृद्धः। शाकाः च शीघ्रम् एव धनमूलं जाताः। वृक्षाः अपि फलदानयोग्याः जाताः।

कदाचित् मन्दाकिनी स्वगृहं परितः स्थितायाः वाटिकातः लब्धानि आम्रफल-तिन्त्रिणीप्रभृतीनि शाकादीनि च शकटे आरोप्य नगरं गतवती। तेषां विक्रयणतः सहस्रं रूप्यकाणि प्राप्य गृहम् आगतवती।

धनस्युतं पत्ये प्रदर्शयन्ती सा— "वस्तुतः वनदेवता अस्मासु विवेकं ज्ञानितवतीः 'जीवननिर्वहणार्थं वृक्षच्छेदनम् एव करणीयं नास्ति। अन्याविधेन अपि तुष्ट्या जीवनं निर्वोदुं शक्यते' इति नीतिं बोधितवती सा। अस्माकम् अज्ञानं दूरीकृतवती" इति सन्तोषेण उक्तवती।

विवेकयुक्तेन तस्याः एतेन वचनेन वनदेवता सन्तुष्टा इति भाति। अतः रामनाथस्य हस्ती यथापूर्वं जाती।

धनग्रन्थः स्वीकरणार्थं हस्तं प्रसारितवन्तं पतिं दृष्ट्वा सा आनन्दानिरेकेण अश्रुणि स्रावयन्ती— "सर्वम् एतत् वनदेवतायाः अनुग्रहात् सम्पन्नम्" इति वदन्ती हस्ती उन्नीय वनदेवतां नमस्कृतवती।

उत्तरप्रदेशस्य देहरादुनं रायबालान् प्रदेशीया मीनाक्षीनामिका मन्दरं बालिका यथापि त्रिवर्षीया, तथापि मूलभूतया दिनपत्रिकाः पठति। मन्दरः अक्षरं वाक्यानि लिखति। विना क्लेशं गृणनं करोति। मीनाक्ष्याः बुद्धिमत्तया तस्याः मातापितरौ महान्तम् आनन्दम् अनुभवन्तः। मीनाक्ष्याः पिता हवीलुदारं पाका, माता च मञ्जूषा। तौ पत्नी शालां प्रेषयितुम् इष्टवन्तौ। किन्तु मीनाक्ष्याः पञ्च वर्षाणि न अभवन् इति कारणतः शालाप्रवेशार्थं न अनुमीकुनवन्तः। शालायाः अधिकारिणः। एतेन मीनाक्ष्याः मातापितरौ अतीव सिद्धौ। तौ गृहे एव मीनाक्षीम् पठनादिकं बोधितवन्तौ। मीनाक्ष्याः मातापिताः अध्ययनं दशमकक्ष्यापर्यन्तम् अभवन्। यैः अधिकम् अधीतं तैः यदि मीनाक्षी पाठयन्ति तर्हि तस्याः अध्ययने अधिकं प्रयोजनं भवति इति तस्याः मातापिताः आशयः।

प्राणरक्षणार्थं मांसभक्षणम्

बनान्च अकार्पातामकः चतुर्दशवर्षीयः बालकः मेक्सिकोप्रदेशीयः। सः विद्युदाघातेन वा नष्टितः आघातेन वा नीचं खणितः। समग्रं शरीरं दग्धम्। कस्मिंश्चित् स्थले पतितः आसीत् सः। कानिचन दिनानि एतत् अन्यैः न ज्ञातम्। ततः तस्य निष्कासनपर्यन्तं कानिचन दिनानि सः दग्धस्य दीक्षणाहस्तस्य मांसं खादन् प्राणरक्षणं कृतवान् इति धृतम्।

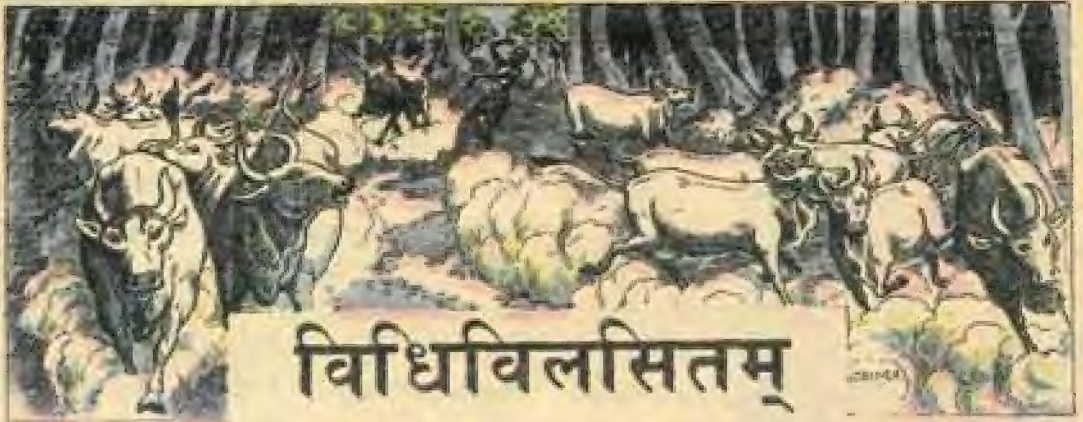
अग्निना क्रीडा

पञ्चवर्षीयः आम्पिन् मेज़रु अमेरिकादेशस्य ओहियो मोरेयुनाप्रदेशीयः। दूरदर्शनस्य धारावाहिकीदर्शनं तस्य प्रियं कार्यम्। तत्र चित्रं द्वौ बालौ मवेष्ठां वस्तुनाम् अग्निस्पर्शं कृन्तः स्म। एतत् दृष्ट्वा आम्पिन् मेज़रु अपि आनन्देन एवम् अग्निपाटका मम्पारा शलाकाभिः अग्निं ज्वालयन् मन्तोषम् अनुभवति स्म। 'अग्निविषये जागरूकतया भावितव्यम्। अग्निशलाकाभिः क्रीडा न उचिता' इति बहुवारं बोधितवती तस्य माता। तथापि आम्पिन् अग्निना क्रीडां न परित्यज्यवान्। कदाचित् आम्पिन् अग्निशलाकाभिः क्रीडन् आसीत्। तस्मिन् समये तस्य पादौ एव स्थितायाः तस्य अनुजायाः अग्निस्पर्शः अकस्मात् जातः। तेन तस्य अनुजा मृता।

आरक्षकशुनकेन शिशुः रक्षितः

मरा एव महाराष्ट्रस्य मङ्गरनामके ग्रामे यः भूकम्पः जातः तदा तत्र अष्टादशमासीका योञ्चत् बालिका शिलानाम् मध्ये पतितः। दिनचतुष्टयं यावत् सः शिशुः तथैव आसीत् शिलानां मध्ये। फ्रान्सदेशीय रक्षकदलं आरक्षकशुनकेन सह तं ग्रामं प्रति आगतम्। आरक्षकशुनकः नामिका गन्धम् आधाय शिलानाम् अधः मनुष्यः अस्ति इति सूचितवान्। अनन्तरं रक्षकदलं कार्यप्रवृत्तं जातम्। शिलाः निष्कास्य मोक्षितः शिशुः बहिः आनीय शिशुः रक्षितवान् आरक्षकाः।

विधिविलसितम्

आञ्जनेयः कस्यांचित् कृपकस्य गृहे वसन् गोचारणकार्यं करोति स्म। प्रातः उत्थाय स्वामिना स्वामिन्या च उक्तानि कार्याणि कृत्वा किञ्चित् भुक्त्वा धेनूः तृणमयं प्रदेशं नर्याति स्म।

ग्रामात् बहिः एका वाटिका आसीत्। योग्यस्य पालकस्य अभावात् दुःस्थितिं गतायां तस्यां वाटिकायां तृणानि समीचीनतया वर्धितानि आसन्। अतः बहवः गोपालकाः बालाः धेनूः अत्रैव आनर्यान्ति स्म।

कदाचित् आञ्जनेयः धेनुभिः सह एतां वाटिकाम् आगतवान्। तच्च उत्सर्वादनम्। अतः अन्ये बालकाः धेनूः न आनीतवन्तः एव। आञ्जनेयः तु उत्सर्वाविषयम् अजानन् आगतवान् आसीत्। एकाकितया उपवेशनं तस्मिन् नीरसताम् अजनयत्। सः विना कारणं धेनूः इतस्ततः धावयन् किञ्चित्कालं

यापितवान्।

तावता कश्चन भ्रमरः शब्दं कुर्वन् तस्य समीपम् आगतः। कार्यरहितः आञ्जनेयः तं भ्रमरं कोपेन मारितवान् एव। तावता अपि तस्य कोपः न शान्तः। सः मृतं भ्रमरं पुनः उन्नीय द्विधा विभज्य क्षिप्तवान्। एवं तेन क्षिप्त्वा भार्गी कस्यांचित् मृदराशोः उपरि पतितवन्ती। क्षणमात्रेण भ्रमरः जीवं प्राप्य उद्गीय आगच्छत्।

आञ्जनेयः आश्चर्यम् अनुभवन् तत् स्थलं गत्वा परीक्षितवान्। लता-गुल्मार्दिभिः तत् स्थलम् आवृतम् आसीत्। मृदराशोः उपरि पणानि पतितानि आसन्। किन्तु हरिद्वर्णेन युक्तानि तानि सजीवानि इव एव आसन्। एतेषां पणानां कारणतः एव भ्रमरः मृतोऽपि उज्जीविनः जातः इति चिन्तितवान् आञ्जनेयः। सः सज्जीविनीसस्यस्य विषये

धनवान् आसीत्। तदेव सम्यं स्यात् एतत् इति
आलोच्य तत् स्थलं सम्यक् परिशील्य मर्नास
चित्रितवान्।

घटनां प्रत्यक्षं दृष्टवतः अपि आज्ञनेयस्य
पुनः सन्देहः एतत् सम्यं सञ्जीविनी एव स्यात्
वा न वा इति। 'मया यदा मृतः भ्रमरः क्षिप्तः
तदा एव काकतालीयन्यायेन अन्यः भ्रमरः
ततः उड्डीय गतः अपि स्यात्। अतः पुनः
परीक्ष्य ज्ञानव्यम्' इति निश्चित्य आज्ञनेयः
उद्याने अन्विष्य मृतम् एकं शलभम् आनीय
तस्य सम्यस्य उपरि स्थापितवान्। अपरक्षणे
एव स च शलभः जीवं प्राप्य झटिति उड्डीय
कत्रापि अगच्छत्।

एतया घटनया आज्ञनेयः निश्चितवान्
यत् एतत् सञ्जीविनीसम्यम् एव इति।
'एतस्य स्पर्शात् यः कोऽपि जीवी उज्जीवनं
प्राप्तुम् अर्हति' इति जानन् सः— 'एतां वानां
मित्राणि वदामि चेत् सर्वे माम् आश्चर्येण
पश्यन्ति। अहं तेषां सम्भाषणविषयत्वं
प्राप्नोमि' इति चिन्तितवान्।

अनन्तरदिने धनः चार्गयत् मित्रैः सह
आगच्छन् आज्ञनेयः जीर्णोद्याने प्रवृत्तं
विस्तरणं सगर्वम् उर्वतवान्। एतत् श्रुत्वा
अन्ये बालकाः— "मिथ्याकथक!
अतिशयोक्त्या अगमान् मूढान् कर्तुम् इच्छति
वा भवान्?" इत्येव वदन्तः आज्ञनेयम्
उपहसितवन्तः। उपहासवचनैः कृपितः
आज्ञनेयः निश्चितवान् यत् इतः परम् एतं

विषयं कर्मपि न वदामि एव इति।

कानिचन दिनानि अतीतानि। कदाचित्
प्रातःकाले तस्य ग्रामस्य ज्येष्ठः कश्चन दिवं
गतः। मृतः न ज्येष्ठः न केवलं धनिकः, अपि
न गृणवान् अपि आसीत्। दानशीलः आसीत्।
देवालयदिभ्यः सः प्रभूतं धनं दत्तवान्
आसीत्। विना धनस्वीकरणं बहूनां विवाहं
निर्वहन्तवान् आसीत्। गृहनिर्माणार्थं
निधनानां साहाय्यं कर्तति स्म सः। एतादृशीः
कारणैः ग्रामीणाः सर्वे तं देवं भावयन्ति स्म।

गोकर्णतः मानं यावत् शय्याम्
आश्रितः सः परलोकं गतवान् आसीत्। वैद्याः
तस्य प्राणानां रक्षणार्थं बह्विधाः चिकित्साः
कृत्वा अपि असफला जाताः आसन्।

एतस्य ज्येष्ठस्य मरणवार्ता श्रुत्वा ग्रामीणाः सर्वे तस्य गृहस्य पुरतः सम्मिलिताः। ते सर्वे मृतस्य गुणानां प्रशंसां कुर्वन्तः आसन्। 'सर्वं विधिविलसितम्' इति वदन्तः आसन् केचन। 'वैद्यः चिकित्सां कृत्वा औषधं दद्यात् नाम। किन्तु जीवनं तु दातुं न अर्हति सः' इति वदन्तः आसन् पुनः केचन।

एतत् वचनम् आञ्जनेयेन अपि श्रुतम्। धेनुभिः सह गच्छन् एतत् श्रुतवान् आसीत् सः। प्रवृत्तं सर्वं ज्ञात्वा सः— "मृतानाम् उज्जीवनार्थम् उपायम् अहं जानामि। जीर्णोद्याने सञ्जीविनीसस्यम् अस्ति। तस्य उपयोगतः मृताः अपि उज्जीविताः भवन्ति" इति तत्र सम्मिलितान् जनान् उद्दिश्य उक्त्वा स्वस्य अनुभवं विस्तरेण निवेदितवान्।

बहवः तस्य वचनेषु न विश्वसितवन्तः। किन्तु द्वित्राः 'एतस्य वचनस्य सत्यतां पश्याम तावत्' इति वदन्तः आञ्जनेयम् अनुसरन्तः जीर्णोद्यानं गतवन्तः।

सञ्जीविनीसस्यं यत्र अस्ति तत् स्थलम्

आञ्जनेयः सम्यक् स्मरति। प्रतिदिनं सः तस्य स्थलस्य समीपे स्थित्वा तत् स्थलं सकृत् पश्यति स्म एव। अतः सः तान् सर्वान् तस्य स्थलस्य समीपं नीतवान्। किन्तु आश्चर्यं नाम तस्मिन् स्थले पर्णैः शोभमाना सा लता न आसीत्। आञ्जनेयः तु नितराम् आश्चर्यचकितः सन् समीपस्थेषु स्थलेषु अपि अन्वेषणं कृतवान्। तस्य एतादृशं व्यवहारं दृष्ट्वा ग्रामीणाः क्रुद्धाः। 'अविवेकिनु!' 'मूर्खा!' 'मिथ्यावादिन्' इति ग्रामीणाः तं बहुधा तर्जितवन्तः। अपमानेन असहायकतया च आञ्जनेयः नितरां लज्जितः अभवत्।

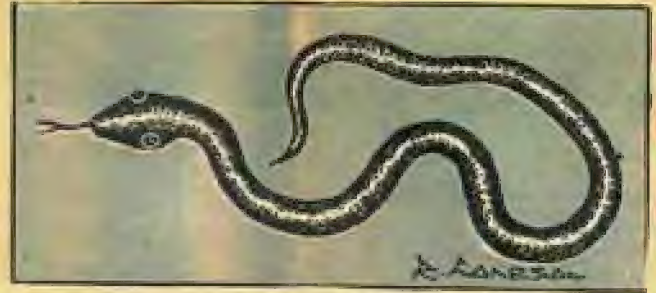
वस्तुतः तु येषाम् आयुः समाप्तं तेषाम् उज्जीवनस्य आवश्यकता नास्ति खलु लोके? अकालमरणं प्राप्तवताम् उज्जीवनम् आवश्यकं भवति। अतः अकालमरणसन्दर्भे एव सञ्जीविनीसस्यं दृष्टिगोचरं भवति, अन्यसमये न। एतत् अजानन् आञ्जनेयः अपमानितः जातः।

प्रकृतिवैचित्र्याणि

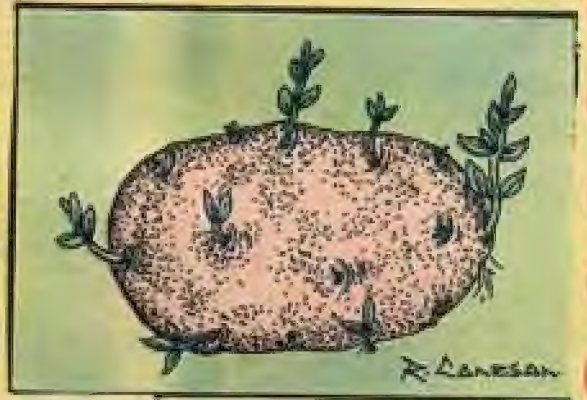
सर्पाः मन्दं चरन्ति

सर्पाः वेगेन गच्छन्ति इति वयं चिन्तयामः चेत् सा काचित् भ्रान्तिः एव। वस्तुतः सर्पाः मन्दं सर्पन्ति। केषुचित् सन्दर्भेषु, तथापि प्रधानतया आहारस्य सङ्ग्रहणार्थं यदा उद्यक्ताः भवन्ति तदा वेगेन सर्पन्ति सर्पाः। भूवासिषु सर्पेषु कृष्णसर्पः प्रतिघण्टं दश-‘मैल’-वेगेन सर्पति। सर्वेषां सर्पाणाम् अपेक्षया वेगगामिनः एते कृष्णसर्पाः।

आलुकानि अङ्कुरितानि भवन्ति

प्रबृद्धम् आलुकं बहुदिनपर्यन्तम् एकत्र स्थाप्यते चेत् आलुकस्य लघुलघुरङ्गेषु अङ्कुराणि उत्पद्यन्ते। तानि अङ्कुराणि स्वस्य जीवनार्थम् अत्यावश्यकम् आहारम् आलुकस्य अन्तर्भागतः प्राप्नुवन्ति इत्यतः तेषाम् अङ्कुराणां वर्धनं निरातङ्कं भवति।

शृगालमुखी जतुका

जतुकाः आकारेण अल्पाः। एतासां शिरः मूयकाणां शिरः इव अल्पाकारकम्। किन्तु जातिभेदविशेषे जातायाः जतुकायाः शिरः शृगालस्य इव भवति। अतः एतां केचन “इयमाना शृगाली” इति वदन्ति। एताः जतुकाः लघुशृगालाकारिकाः भवन्ति। एतासां पक्षयोः दीर्घा ६ द्वादशाङ्गुलमितम्। सामान्यतः जतुकाः शब्दम् अनुसृत्य गच्छन्ति। किन्तु एतासां जतुकानां दृष्टिशक्तिः तु उत्तमा भवति। अतः दृष्टिशक्तिबलात् एव एताः सञ्चारं कर्तुं शक्नुवन्ति। एतादृश्यः जतुकाः अस्माकं देशे तत्र तत्र दृश्यन्ते।

Say "Hello" to text books and friends
'Cause School days are here again
Have a great year and all the best
From Wobbit, Coon and the rest!

It's time to go back to school again. Time for text
books. Time for games. Time to meet old friends.
And make new ones. Time to start studying
again. Because there's so much to learn about
the world around you.

From all of us here at Chandamama, have a
great year in school. And remember to tell us
what you've learnt everyday, when you
come home from school !

चित्रशीर्षिका-स्पर्धा * पारितोषिकं १००/- रूप्यकाणि विजितां शीर्षिकम् एप्रिल्-९४ मासे प्रकटयिष्यामः।

S.G. SESHAGIRI

S.G. SESHAGIRI

* उपरिर्नित चित्रद्वयं प्रेषयन्तः । * यस्याः शीर्षिका पञ्चमर-सम्मान-वाक्यद्वयेन निर्वासित्वा फेब्रुवरी-२० दिनाङ्कतः पूर्वम् एष्य प्रेषयन्तः । * अन्तर्गतम् आत्मा शीर्षिका न पारितोषिकं दद्यात् । * स्पर्धायां विजेता १००/- रूप्यकानामकं पारितोषिकं प्राप्तुमर्हति । * शीर्षिकाः मधुपर्ग (पञ्चमर-वाङ्) नवमीयाः । न च अन्य विषयाः न संस्तीयाः । * अर्धशताब्दि-सङ्केताय शीर्षिकाः प्रेषणीयाः—

चन्दमामा (संस्कृतम्) 'अक्षरम्', = उपमार्गः, ॥ घट्टः, गिरिनगरम्, बेङ्गलूरु-५६००८५

'डिसेम्बर्' मासस्य चित्रशीर्षिकास्पर्धायाः परिणामः—

प्रथमचित्रम् - अधिकमीनानाम् अलाभात् किं नु खिन्नोऽसि?

द्वितीयचित्रम् - अभीष्टक्रीडाद्वयलाभात् खलु सुप्रीताऽसि।

प्रेषकः - श्री कृ. रङ्गस्वामी, १०, अशिला, रङ्गनगरम्-६२० ००६।

चन्दमामा

वार्षिकं साहकशल्कं (भारते) रु. ४८-००

विदेशीय-साहकशल्क-विवरणार्थं लिखन्तु -

डाल्टन् एजन्सीस्, चन्दमामा बिल्डिङ्गस्, बडपल्लनी, मद्रास्-६०००२६

Printed by B.V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., 185 N.S.K. Salai, Madras 600 026 (India) and Published by B. VISWANATHA REDDI on behalf of CHANDAMAMA PUBLICATIONS, Chandamama Buildings, Vadapalani, Madras 600 026 (India), Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are the exclusive property of the Publishers and copying or adapting them in any manner will be dealt with according to law.

अपने प्यारे चहेते के लिए जो हो दूर सुदूर
है न यहाँ अनोखा उपहार जो होगा प्यार भरपूर

चन्दमामा

प्यारी-प्यारी सी चंदामामा वीजिए उसे उसकी अपनी पसंद की भाषा में—
आसामी, बंगला, अंग्रेजी, गुजराती, हिन्दी, कन्नड
मलयालम, मराठी, उड़िया, संस्कृत, तमिल या तेलुगु
—और घर से अलग कहीं दूर रहे उसे लूटने वीजिए घर की मौज-मस्ती

चन्दे की दरें (वार्षिक)

आस्ट्रेलिया, जापान, मलेशिया और श्रीलंका के लिए

समुद्री जहाज़ से रु. 105.00 वायु सेवा से रु. 252.00

फ्रान्स, सिंगापुर, यू.के., यू.एस.ए.,
पश्चिम जर्मनी और दूसरे देशों के लिए

समुद्री जहाज़ से रु. 111.00 वायु सेवा से रु. 252.00

अपने चन्दे की रकम चिमांड ड्रॉपट या मनी ऑर्डर द्वारा
'चन्दामामा पब्लिकेशन' के साथ से विभिन्न पते पर भेजिए:

सर्वर्यलेशन मैनेजर, चन्दामामा पब्लिकेशन, चन्दामामा बिल्डिंग्स, बडपलनी, मद्रास-६०० ०२६.

मुफ्त!

CHANDAMAMA (Sanskrit)

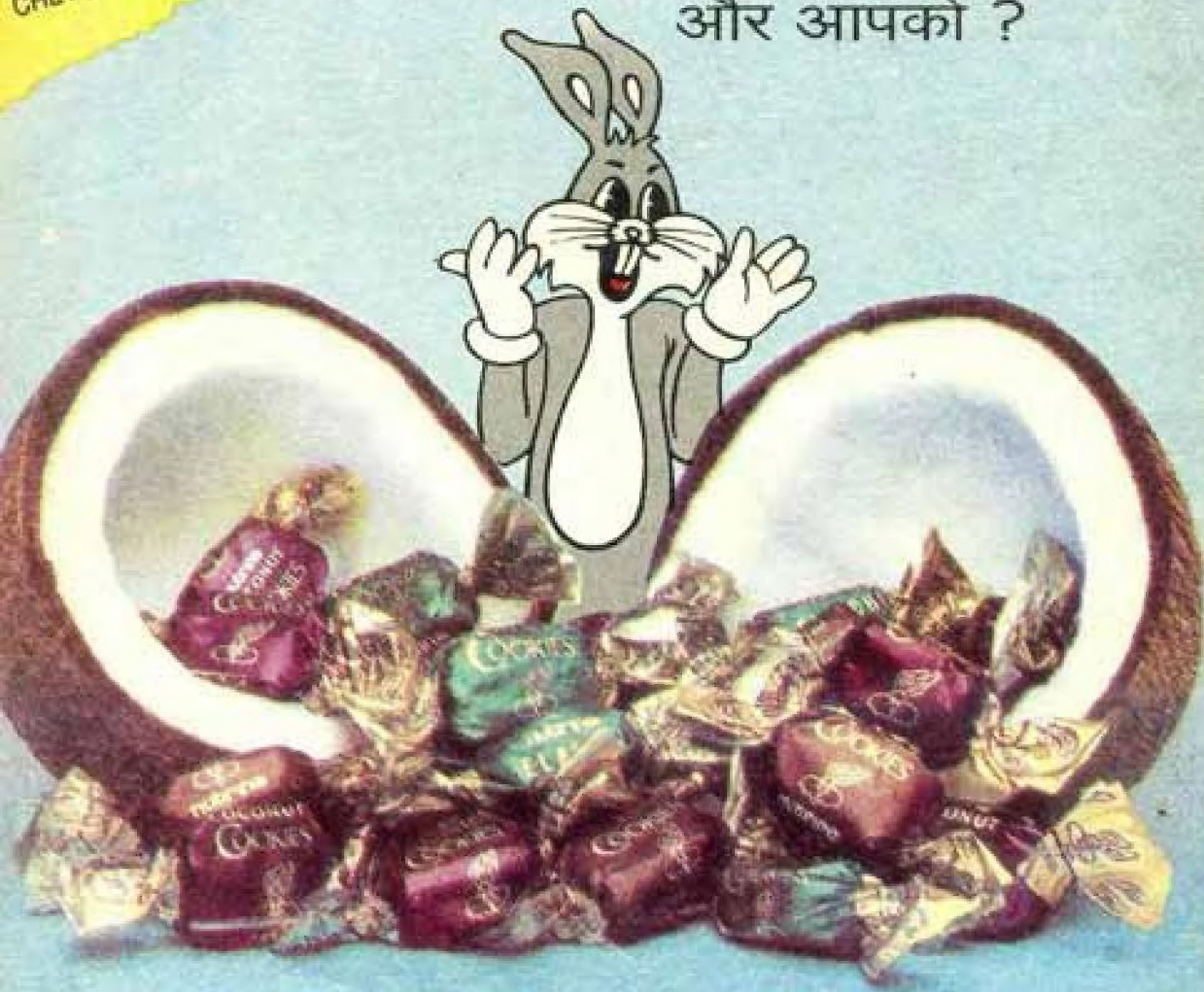
February 1994

Regd. No. TN / MS (S) / 302

पाइए ६ स्टैम्प स्टिकर्स!
२५ न्यूट्रिन कुकीज़ ऐप्स के बदले में!
SEND TO: P.B. 2574,
CHETPET, MADRAS-31.

मुझे तो नारियल तोड़ना अच्छा लगता है

और आपको ?

तोड़कर तो देखो । मज़ा ही मज़ा !

न्यूट्रिन कुकीज़ इस मेंट के बिना भी उपलब्ध.

